SPIRITELE ELEMENTALE

ale naturii

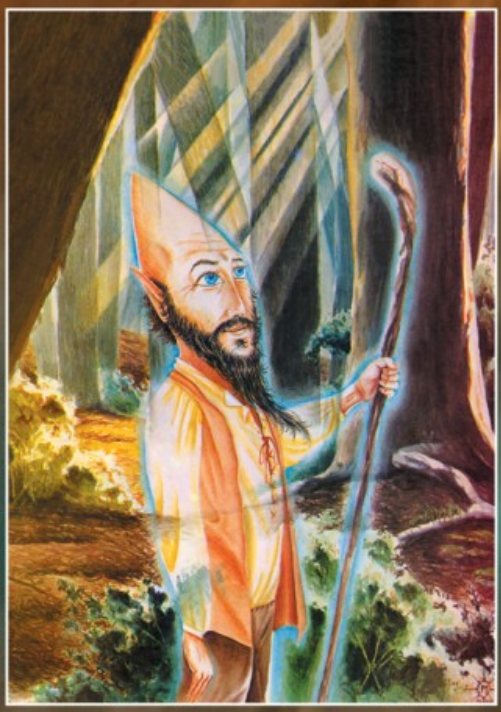

Jorge Angel Livraga Rizzi

Jorge Angel Livraga Rizzi
Spiritele Elementale ale Naturii

Jorge Angel Livraga Rizzi s-a născut în anul 1930, în Buenos Aires, Argentina şi a decedat la Madrid, Spania, în anul 1991. Licenţiat în Filosofie, Istorie şi Arheologie, câştigător al Premiului Naţional de Poezie în Argentina în 1951, Crucea Parisului în Ştiinţe, Arte şi Litere, sunt numai câteva dintre titlurile şi menţiunile sale.

Fondator şi Primul Director al Organizaţiei Internaţionale Noua Acropolă, a realizat prin vasta sa operă culturală şi umanistă numeroase lucrări, eseuri, conferinţe şi discuţii, ca şi numeroase cursuri de Filosofie.

Dintre operele sale amintim, între altele: Lotuşi (poeme), Moassy, câinele, Alchimistul, Teba, Teatrul Misteric în Grecia: Tragedia, Spiritele Elementale ale Naturii, Magia, Religia şi Ştiinţa pentru secolul XXI… Toate operele sale au fost traduse şi publicate în numeroase limbi precum spaniolă, engleză, germană, italiană, greacă, portugheză, cehă, maghiară, rusă, croată, română…

* * *

"Dedicat unui prieten din tinereţea mea, numit Gemon, care m-a învăţat despre Elementali".

Jorge Angel Livraga Rizzi

LOS ESPÍRITUS ELEMENTALES DE LA NATURALEZA

Organizaţia Noua Acropolă din România
Bucureşti, 2005

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României: \ LIVRAGA RIZZI, JORGE ANGEL

Spiritele elementale ale naturii / Jorge Angel Livraga Rizzi; trad.: Sonia Ivanovici, Elena Tudose, Mirela Mircea, Ioana Bojan; ed.: Ivo Ivanovici. – Bucureşti: Noua Acropolă, 2005

ISBN 973 – 85364 – 4 – 8

I. Ivanovici, Sonia (trad.)

II. Tudose, Elena (trad.)

III. Mircea, Mirela (trad.)

IV. Bojan, Ioana (trad.)

V. Ivanovici, Ivo (ed.)

JORGE ANGEL LIVRAGA RIZZI
SPIRITELE ELEMENTALE ALE NATURII

* * *

Editor: **IVO IVANOVICI**
Traducere din limba spaniolă şi corectură text:
SONIA IVANOVICI
ELENA TUDOSE
MIRELA MIRCEA
IOANA BOJAN

* * *

CUVÂNT ÎNAINTE

Noţiunea de „element” este derivată din lat, *elementum* şi, printre altele, se referă la cele patru aspecte fundamentale ale materiei – *foc, aer, apă* şi *pământ* – considerate în filosofia antică temeiul tuturor corpurilor şi fenomenelor naturale, substratul lor. În filosofia naturală a primilor filosofi presocratici, unitatea fundamentală a naturii se explică prin originea comună a tuturor lucrurilor într-un singur element primordial, numit uneori de către mistici cel de-al cincilea element, *eterul,* rezumatul şi sinteza celor patru elemente. De asemenea, atunci când se afirmă, mai ales în esoterismul oriental, caracterul septenar al organizării cosmice, se menţionează şapte elemente.

Noţiunea de *elemental* este un neologism şi înseamnă spiritul unui element, viaţa sau forţa lui.

Cuvântul „spirit” provine din lat, *spiritus* şi, în sensul larg al noţiunii, are semnificaţia de factor ideal al existenţei. Reprezentând aspectul subiectiv al realităţii, spiritul este asociat cu termeni ca gândire, minte, raţiune, inteligenţă, conştiinţă şi, în concepţia idealistă şi panteistă, este sinonim cu principiul aflat la originea universului obiectiv. De asemenea, prin termenul

de spirit se face referire şi la fiinţa imaterială, supranaturală, la duh.

Astfel, dacă, după Platon, cele patru elemente sunt *ceea ce compune şi ceea ce descompune corpurile compuse.*

Înseamnă că spiritele elementale sunt raţiunile ce motivează acţiunea unui element, mişcarea lui.

Viaţa este definită, de obicei, ca formă de mişcare materiei, iar dacă ţinem cont de faptul că întregul univers se mişcă, înseamnă că, într-un fel sau în altul, toate lucrurile sunt vii şi că spiritele elementale există la toate nivelurile organizării cosmice.

În continuare, citătm câteva gânduri despre univers ale autorului prezentei lucrări:

„... Filosofii presocratici, platonici şi neoplatonici... consideră Universul drept o imensă Fiinţă vie, un Macrobios. Asemenea celulelor sunt sistemele lui stelare, asemenea ţesuturilor – galaxiile, asemenea organelor – nebuloasele sau roiurile de galaxii...

Când vorbim despre Univers, ne referim la ceea ce vedem şi înregistrăm cu aparatele noastre actuale, la universul în care trăim fizic şi mental. Dar nu este exclusă posibilitatea să existe şi alte dimensiuni la care nu avem acces, ceea ce, însă,

nu înseamnă că ele nu sunt reale. Pentru un om din epoca carolingiană microbii nu existau pentru că nu îi vedea, dar în jurul lui oamenii mureau din cauza bolilor provocate de microbi. A descoperi ceva nu înseamnă a crea. Pot exista multe lucruri pe care nu le concepem, pur şi simplu pentru că încă nu le-am descoperit. Chiar şi Universul descoperit nu este întotdeauna cel existent; vedem stele care s-au stins în urmă cu zeci de mii de ani ca şi când ar exista în prezent, fiindcă receptăm imaginea lor în funcţie de viteza luminii. De asemenea, există şi stele care deja s-au format, dar a căror imagine nu ne va sosi încă mult timp… poate niciodată Omenirii prezente.

Probabil că în Univers există şi alte forme de viaţă, similare sau diferite de cele cunoscute, chiar şi unele de neconceput, pararaţionale, raţionale şi infraraţionale…

Această imensă Fiinţă vie, extrem de armonioasă, gândită matematic – Universul – este martor incontestabil al existenţei unei Gândiri Divine, emiţătoare a ideilor, unele transcendente şi altele formale… De fiecare dată când El (Dumnezeu) *doarme, partea mai grosieră a Universului adoarme odată cu El şi… de fiecare dată când El se manifestă din nou, Universul reîncepe cursa sau fuga sa către viitor.*

Dincolo de toate acestea se află Misterul. Misterul Divin care justifică Universul. Deoarece nu putem arăta unde se află începutul unei simple circumferinţe pe care o desenăm cu degetul pe nisip, nu trebuie să respingem nici ideea că suntem înconjuraţi de Mister şi că facem parte din acelaşi Mister.

Întregul Univers se mişcă: nu ştim de unde şi până unde merge, dar ştim că destinul nostru este de a merge neîncetat, încercăm să o facem cât mai bine şi cât mai demn posibil".

Dorim tuturor cititorilor o lectură cât mai inspirată şi fecundă a acestei splendide şi profunde lucrări a profesorului Livraga.

Editorul

Conform regulilor clasice – păstrate de mii de ani datorită eficienţei lor – orice comunicare se realizează printr-o metodă firească alcătuită din trei părţi bine delimitate:

1. Prefaţa, în care Autorul explică de ce a ales respectivul subiect şi cum îl va trata.

2. Tema în sine sau Logosul: ceea ce Autorul vrea să-i comunice Cititorului, atunci când este vorba despre o carte.

3. Epilogul, care constituie sfârşitul şi justificarea finală a subiectelor prezentate, rezumatul şi morala lor. Acest mic Manual se va rezuma la aceste reguli deoarece vrea să fie eficient, situându-se în limitele Subiectului şi ale celor fixate de Autor.

Pe măsură ce se apropie sfârşitul controversatului secol XX (secol de aur pentru cei care l-au visat, dar de fier pentru noi, cei care trebuie să-l trăim, secol în care au izbucnit cele mai îngrozitoare războaie, s-au prăbuşit cele mai înalte edificii ale eticii, s-a contaminat habitatul natural al Omului – Natura şi, în consecinţă, Omul însuşi) şi din haosul inconştientului colectiv se ridică monştrii milenari ai materialismului, ateismul şi răutatea, prin vechea lege a compensaţiei a apărut totodată şi un interes răscumpărător cu privire la Faţa Ocultă a Vieţii.

Acest interes, care poate fi motorul unor transformări sociale nebănuite, a fost şi el afectat de mediul în care se dezvolta, astfel încât oricine a avut posibilitatea a început să-şi exprime opiniile despre Ştiinţele Oculte, uitând că orice Ştiinţă, exoterică sau esoterică, îşi are propria Rădăcină, propria Teorie şi propria Practică. Improvizaţia este dăunătoare, iar dacă cineva vrea să inventeze, atunci trebuie să o facă în acord cu legile naturale care guvernează invenţiile. Ignorarea acestei metodologii fundamentale conduce la un tip de *science-fiction* în care se consideră drept real ceea ce nu există, iar realităţile se trec cu vederea, rezultatul final fiind un amestec de ignoranţă şi dezordine ce provoacă deplasarea atenţiei către lucruri instinctuale şi efemere, care ard repede, cu mult fum şi puţină flacără, ceea ce ar fi putut să fie un far al speranţei şi un focar de cunoaştere diferită de intelectualismul care a transformat secolul XX într-un eşec şi într-o cameră de tortură pentru milioane de oameni.

În faţa acestui apogeu al farsei deghizate în Adevăr, vrem să aducem o mică, dar adevărată Lumină. Şi acest dar nu răspunde nici unei finalităţi meschine care aşteaptă aclamaţii sau recompense; este un act pur de Iubire.

Onorând adevărul, niciodată nu ne-am gândit să scriem ceea ce urmează şi să punem subiectul la dispoziţia publicului. Însă văzând atâţia farsori care au început să fabuleze asupra acestei teme, transformând în mărăcini însângeraţi şi impregnaţi de diabolic sublimii trandafiri al căror parfum sufletele sensibile pot să-l perceapă, chiar şi prin tenebre, ne-am hotărât să ridicăm un mic colţ al vălului milenar. Văl care nu era necesar atunci când Oamenii trăiau în contact cu Lumile Subtile şi cu locuitorii lor. Când nu se temeau de ei. Când nu pretindeau să-i utilizeze ca pe nişte instrumente în beneficiul pasiunilor lor.

Astfel, acest mic Manual este un pas către speranţă, către credinţa într-o lume nouă şi mai bună.

Tema centrală, Elementalii sau Spiritele Naturii, va fi dezvoltată în cel mai simplu mod posibil, începând cu o cosmoviziune care să-i permită lectorului pregătit spiritual pentru acest lucru să descopere o lume de fiinţe care nu sunt supranaturale, ci există în propria lor dimensiune, fie că sunt sau nu percepute de cei care sunt închişi în propria sferă cu centrul aflat în simţurile corporale.

Materialismul secolului XIX nu putea concepe televiziunea şi sunetul vocii umane transmis la

distanţă, călătorind pe undele de energie pentru care nu există ziduri prea groase ori alte obstacole fizice. Şi nici că s-ar putea vedea oasele vreunei fiinţe vii prin carnea ei. Nu dorim să plictisim cu exemple arhicunoscute, însă vrem să amintim că *supranaturalul* există numai pentru cei care au o concepţie îngustă despre ceea ce e *natural.* Razele ultraviolete şi infraroşii există, chiar dacă nu le putem percepe în forme şi imagini cu ochiul liber. Elementalii există, deşi majoritatea covârşitoare a oamenilor a pierdut capacitatea de a-i percepe. Aceste fiinţe, numite în esoterismul modern *Ekmentali,* în hinduism *Deve* şi în creştinism *îngeri,* sunt la fel de variate şi de diferite între ele precum poate fi chiparosul de un trifoi, fără a înceta din această cauză să fie vegetale.

Să facem un efort împreună. Să fim din nou copii, să reîncepem să credem şi să înţelegem. În contextul marelui eşec al secolului XX să formăm un modul de supravieţuire care porneşte spre un orizont luminos şi adevărat, lăsând în urmă temerile nopţii şi răsuflările întrupate ale Marii Bestii a ignoranţei, intelectualismul steril şi disperarea.

Capitolul I
MEGACOSMOSUL

După cum susţineau cei din vechime, în Univers există cicluri atât de lungi încât pentru oameni chiar şi unul singur dintre acestea ar merita numele de Eternitate. Aceasta este o denumire evazivă, deoarece în realitate omul nu poate concepe Eternitatea, ci doar Dăinuirea Constantă. Şi chiar şi această durată reprezintă o conceptualizare insuficientă, deoarece nu înţelegem când începe şi când se termină, fără ca prin aceasta ea să înceteze să existe.

Orice încercare de a interpreta raţional acest fenomen ne scapă, aşa cum apa se scurge printre dinţii unei furculiţe. Percepem numai o vagă umiditate pe care trecerea lichidului a lăsat-o pe obiect. Dar este unicul lucru pe care-l putem obţine şi ne agăţăm de el pentru a conştientiza, chiar şi foarte nedesluşit, ceea ce depăşeşte propria noastră conştiinţă.

Ceea ce numim Megacosmos – pentru a-i da un nume cât mai potrivit posibil – constituie un ansamblu alcătuit din galaxii, separate în plan material de milioane de ani lumină, şi din tot ceea ce are pentru om o existenţă evidentă, dar ireală pentru simţurile şi inteligenţa sa, deoarece este

imaterial. Este… Misterul.

Despre el, adevăraţii esoterişti nu vorbesc niciodată; iar dacă se văd obligaţi, o fac astfel încât să nu se poată extrage definiţii care prin natura lor l-ar putea nega, limitându-l.

La originea şi în finalitatea Megacosmosului se găsesc Enigmele, tot ceea ce ignorăm şi vom ignora atâta timp cât ne aflăm în condiţia noastră umană. Nu-l putem defini nici măcar prin negaţie, deoarece a nega ceva înseamnă a atribui deja o calitate şi a da frâu liber opiniei.

Unica noastră siguranţă interioară este că în el se află Dumnezeu; dar nu Dumnezeul *bun,* sau cu orice alt atribut umanizat. Pur şi simplu Dumnezeu. Pur şi simplu Mister. Este ceea ce ignorăm, ceea ce sacralizăm datorită dimensiunii sale supraumane, pararaţionale, depăşind cu totul posibilitatea noastră de înţelegere raţională… Indienii îl numeau *Non-Lucru* şi la fel făceau toţi esoterişti din toate popoarele. Totul se află acolo şi nimic nu este acolo. Şi nu suntem excluşi nici chiar noi, Fiinţele Umane.

COSMOSUL

Din prima dualitate – Theos şi Haos, Purusha şi Prakriti sau oricum am dori să o numim – s-a

născut Cosmosul Inteligibil, acela pe care îl putem înţelege. De la entropia eternă a Megacosmosului trecem acum la o altă entropie, Cosmosul, care este dinamic, este în mers, se transformă şi, în marele Joc al Mayei, se exprimă prin mii de oglinzi. În el ne naştem şi murim şi renaştem de miliarde de ori.

Cosmosul este axiologic şi are o structură piramidală care urmăreşte selectarea celor mai apţi cu scopul de a-i ajuta pe cei mai puţin capabili. În această lume există adevăr şi minciună, plăcere şi durere, viaţă şi moarte. Ciclurile sunt definite şi definitorii; există Karma. Se fac fapte bune sau rele. Numărul elementelor care-l compun este fix şi întotdeauna egal, dar combinaţiile lor sunt atât de numeroase încât le putem uşor considera *infinite.*

Aici totul este valabil, totul are o proprietate, însă, în acelaşi timp, totul este relativ. Cunoaştem ceea ce este mare prin comparaţie cu ceea ce este mic care, la rândul său, devine comparativ mare în prezenţa a ceva şi mai mic. Avem ideea mişcării datorită relaţiei între două sau mai multe corpuri; vom spune că este imobil cel asupra căruia am fixat de fapt atenţia noastră. Dacă, de exemplu, călătorim într-un automobil şi ne concentrăm asupra unui munte de lângă şosea ni se va părea

că vehiculul nostru este acela care se mişcă, dar ar fi de ajuns să ne coborâm privirea şi să ne-o fixăm asupra torpedoului, pentru ca muntele să ne pară în mişcare.

Binecuvântarea şi blestemul nostru în acest Cosmos constau în faptul că reuşim mereu să obţinem ceea ce dorim şi să conferim veridicitate lucrurilor pe care le credem adevărate şi invers. Îl percepem pe Dumnezeu când credem în el; credinţa este inima întregii inteligenţe.

Acest Cosmos, care ne este inteligibil fără alţi intermediari, este propriul nostru habitat: Galaxia căreia îi aparţinem, Sistemul Solar căruia îi aparţinem, Planeta căreia îi aparţinem, Ţara în care locuim şi pământul pe care călcăm.

Excesiva noastră consubstanţializare cu corpul material şi cu mediul său ne-a mutilat simţurile, astfel încât nu mai putem percepe decât sub forma unor senzaţii primare viaţa care se desfăşoară într-o frecvenţă vibratorie ce depăşeşte în ambele sensuri, în sus şi în jos, strâmtul nostru spectru septenar, din care am dezvoltat numai patru raze, fiind fixaţi în a patra şi percepându-le pe celelalte şase ca pe nişte extremităţi extinse ale unei Hexagrame care se învârte în jurul unui punct central.

MICROCOSMOSUL

În sens larg este constituit din Om şi în sens strict din fiecare bărbat sau femeie. Planul este expus în prezent conform unei dualităţi de bază: Eu şi împrejurul meu. Eu sunt punctul central al acestui plan şi celelalte şase posibilităţi de conştientizare ale mele se reduc, luând în considerare Oul Aurie al Împrejurului meu, la cele cinci care sunt cele cinci simţuri ale mele. S-a născut Pentagrama. Iată-l pe Om!

Pentru Omul secolului XX, uneltele, oricât de sofisticate ar fi, nu sunt decât o prelungire a braţelor sau picioarelor noastre. Radioul – a urechilor noastre. Televiziunea – a văzului nostru. Un satelit artificial nu este decât transmutarea pietrei pe care o aruncă în aer un copil care se joacă. Toate sunt extensiuni ale posibilităţilor noastre, dar nu şi aprofundări.

Cultura secolului XX este o *cultură orizontală* care se extinde rapid ca o masă de ulei, dar care, pe măsură ce se întinde, se subţiază şi se dizolvă într-o fibrilaţie perimetrală. Şi în cadrul ei apar goluri şi fâşii. Extinderea excesivă o transformă în speculaţie şi caracteristicile sale o forţează către jocurile caleidoscopice dereglate ale suprarealismului artistic, social, economic,

psihologic şi religios. Nu există rădăcini şi nici perspective. Sistemul este blocat.

Omul îşi deplasează rapid corpul, însă călătoreşte prins în sine însuşi, orb şi surd, fără capacitatea filosofică de a se mira şi cu atât mai puţin de a se proiecta spre metafizic. Nu se concepe binele, ci binefacerea. Nu se apreciază pacea inimii, ci comoditatea feselor; nu se meditează, ci se speculează. Lumea s-a transformat într-o coşniţă cu greieri în captivitate care fac mult zgomot, dar nu pot transcende plasele unei pălăvrăgeli disperate, fiind năuciţi cu toţii de propriile conflicte psihologice.

Opţiunea este cumplit de simplă: ori mori nebun, ori păstrezi tăcerea şi încerci să trăieşti deplin în toate direcţiile Spaţiului-Timp.

O bună deschidere înseamnă cunoaşterea altor dimensiuni unde locuiesc alte tipuri de fiinţe. Acelea pe care Omul le percepea înainte să fi fost contaminat de propria sa aglomerare exterioară şi interioară.

De aceea este indispensabil ca Omul să se simtă din nou parte integrantă a Universului; nici stăpânul, dar nici sclavul lui, pur şi simplu parte a acestui Macrobios care este Cosmosul şi care include Microcosmosul sau Antroposul. Să dăm la o parte contradicţiile inventate în Camera

Oglinzilor şi să pornim către armonizările care ne sunt naturale.

Capitolul II
UNIVERSUL CA FIINŢĂ VIE

Aceasta nu este o ipoteză de lucru şi nicio teorie; este o realitate. Viaţa-unică este şi se află în toate. Ceea ce numim în mod obişnuit naştere şi moarte este doar o transfigurare, o schimbare a formelor exterioare în funcţie de perspectiva din care se priveşte.

Entropia pe care am menţionat-o anterior este o calitate a Universului datorită căreia nimic nu se pierde, nimic nu se câştigă, totul se transformă, corpurile fiind doar nişte umbre ale spiritelor în dimensiunea în care aceste spirite îşi au conştiinţele.

Astfel, când omul este însetat de corp, renaşte fizic, deoarece Karma sa acumulată îi descătuşează dorinţele şi temerile. Ne aflăm întotdeauna acolo unde dorim sau unde ne temem să fim.

Acest lucru este posibil deoarece o gamă foarte bogată de energie uneşte totul, deşi materia pare a fi discontinuă. Energia este continuă şi continuitatea ei nu descreşte, în funcţie de diferenţele de sens şi de intensitate. Marea înfuriată sau liniştită la flux sau la reflux nu încetează să fie mare. Să nu confundăm Fiinţa cu

calităţile sale. Inclusiv Existenta este doar cea dintâi calitate a Fiinţei.

Dat fiind faptul că Fiinţa este, prin propria definiţie, Ea de asemenea Există. Sau, cu alte cuvinte, trăieşte. Viaţa Fiinţei sau a lui Dumnezeu (a acestui Dumnezeu pe care-l putem percepe şi ale cărui Opere le putem interpreta deoarece este Dumnezeu-în-Cosmos sau Dumnezeul Cosmic sau Anima Mundi), este Shiva al indienilor, Mahaprana care este suportul tuturor modulelor pranice, oricât de mici ar fi, modelate de Inteligenţă şi susţinute de Voinţă.

Mineralele, vegetalele, animalele, oamenii, eroii, lumea zeilor şi Coloana Luminii care le Reuneşte, totul trăieşte, totul respiră, totul vibrează şi se mişcă sau se linişteşte.

Acela care a reuşit să-şi deschidă ochii către Viaţă le percepe pe toate de oriunde. O Viaţă inteligentă, voluntară în dorinţa sa de a fi, ia formele şi densităţile de care are nevoie. Devine peşte în ape, mosc în păduri, stâncă în munţi, fulger în ceruri, sărut pe buze, strălucire pe spadă, murmur în tăcere, forme fugitive, translucide în noapte, voci care ne vorbesc din interiorul nostru, muzica pietrei din vechile temple şi arhitectura imaterială a lui Wagner.

Totul trăieşte pentru vecie în cadrul acestui

Ciclu de Viaţă în acest Macrobios al cărui Spirit este Dumnezeu-Domnul-Nostru. Moartea nu există.

PLANURI DE VIBRAŢIE DIN UNIVERS

Deşi Substanţa este Una, această Substanţă vibrează şi este bogată în nuanţe care oferă diferite oportunităţi de forme de viaţă. În cadrul Universului nostru şi mai exact în Sistemul nostru Solar, există zece planuri de vibraţie în funcţie de posibilitatea omului de a le înţelege. Despre cele trei superioare nu vom scrie. Celelalte şapte, care au importanţă directă pentru Om, sunt prezentate de *sus în jos:*

Planul Voinţei Spirituale, numit de indieni *Ātma.* Este cel mai înalt şi se află în cel de-al treilea Plan Cosmic al Triadei sau al Logosului Solar. Acest Plan al Voinţei Spirituale nu poate fi descris mai detaliat, deoarece depăşeşte cu mult capacitatea înţelegerii umane. Se află mai presus de mental şi chiar de intuiţie. Este Marele Amenti al Egiptenilor; vârful superior al Rombului Magilor, al Pătratului Magic scăldat în Lumina lui Amon şi este Marele Albastru, Nilul Ceresc pe care navighează Barca Milioanelor de Ani (un mod de a denumi Barca-Ce-Vâsleşte-Prin-Eternitate).

Planul Intuiţiei, numit de indieni *Budhi,* Planul Luminii din care pornesc toate Iluminările Spirituale, reprezentate de aureola care îi încununează în imagini pe Hristos sau pe Buddha. Este lumea Develor sau a îngerilor şi a acelora care au ajuns la Marea Sfinţenie. În acest plan, relaţia Subiect-Obiect-Calitate are loc în mod simultan, deoarece Timpul – cel puţin din punct de vedere uman – nu există aici. Este Lăcaşul Dragostei, al Concordiei. Acolo se află Shan-Gri-La, Grădina Minunată unde lotuşii nu-şi închid niciodată petalele, după străvechea credinţă Bud a chinezilor şi a tibetanilor.

Planul Minţii, numit de indieni *Manas.* Aici locuiesc serii numerice şi arhetipuri. În acest plan se află Scânteia Mentală a Omului, numitul Corp Cauzal, umbra luminoasă a potenţialelor încă nedezvoltate din cele două planuri care îi sunt superioare. Este Locuinţa Eului pe deplin diferenţiat sau a Egoului. Este Planul Idealurilor, al Ideilor Pure, al Fiinţei Individuale. Pentru egipteni, este Horus-La-Orizont. Este planul vehiculului Sfântului Duh şi Substanţa din partea superioară a Potirului sau a Graalului.

Planul Minţii Dorinţelor, este numit de indieni *Kama-Manas.* Este Sala Oglinzilor. Sediul multiplicităţii şi al multiplicării formelor. Este

Sipetul Bijuteriilor, al strălucirii sau luminii reflectate şi al întunericului; Locuinţa Pandorei. Speranţa şi Teama. Este Fierăria Vulcanului unde se forjează Artefactele. Unde ideile se urmăresc şi se ajung, se unesc şi se separă. *Mayavi-Rupele* sau ideile-forme care se nasc şi se dezvoltă înainte de a se prăbuşi sau de a se înălţa. Aici trăiesc dorinţele şi cunoaştem neliniştea.

Planul Psihicului sau al *Dublurilor Luminoase,* este lumea vibratorie în care Arhetipurile şi dorinţele iau forme organice constituite din materie subtilă sau energie polarizată. Multe dintre aceste forme îşi au corespondentul în lumea densă, fizică; şi cu toate că sunt numite dubluri, adevăratele dubluri sunt roboţii organici care sunt umbrele lor. De aceea, egiptenii numeau corpurile umane din acest plan Kha sau *Dublu Luminos* şi le recunoşteau anumite puteri asupra materiei. Hinduşii numesc corpurile făcute din această materie psihologică *Linga-Sharira,* corpuri imperceptibile prin mijloace fizice. Energia polarizată în arhetipuri, cea care le întreţine, este ceea ce cabaliştii medievali înţelegeau prin *Lumină Astrală* în partea sa cea mai comună, deoarece există altă Lumină Astrală, care nu se află în acest plan, ci în cel de-al doilea, acolo unde se manifestă Sambhogya, Corpuri ale Sfinţilor şi

Buddhelor.

Dat fiind faptul că fiecare dintre aceste lumi le reflectă la rândul său pe toate celelalte, pe lângă cea proprie (cu toate că Analele Amintirilor, numite în India *Anale Akashice* nu îşi au rădăcina aici, deoarece necesită *substanţă mentală* pentru a se înregistra), în subplanul mental al acestui plan, Lumea Psihică, se reflectă amintirile care fac ca vieţile trecute ale oamenilor să ajungă până la conştiinţa lor şi să poată fi văzute. Fără Lumina Astrală ar fi precum nişte filme deja înregistrate, dar care, deşi transparente, nu se pot vizualiza relativ uşor, influenţând numeroase persoane. În această Lume se reflectă, de asemenea, lucrurile care se vor întâmpla, căci aflându-se mai aproape de Planul Cauzal, impulsurile trec pe aici înainte să ajungă pe Pământul fizic.

Sunetele, culorile şi unele parfumuri îşi au în această Lume patria lor naturală. Vom vedea mai târziu cum

Elementalii extrag din acest plan esenţa podoabelor armonioase cu care îmbracă Natura.

Planul Energiei, numit de indieni Plan Pranic, unde egiptenii situează Cheia Vieţii, manifestată, în expresia sa cea mai pământească, *ca Ankh.* Aici energia se polarizează permanent şi în mod foarte complex. Printr-o dinamică termoelectrică (pentru

a vorbi în termeni actuali, apropiaţi oarecum de ceea ce vrem să comunicăm cu adevărat) şi prin menţinerea unei densităţi medii a materiei, se reglează relaţiile vitezei relative, ale distanţei, ale cooperării între vectorii forţei. Efectele acestor forţe sunt cele care plăsmuiesc corpurile fizice, aşa cum se întâmplă cu pilitura de fier în câmpul magnetic al unui magnet. În acest plan se află corpurile mai dense ale Elementalilor şi în el vor înfăptui fenomenele care îi caracterizează.

Planul Materiei, unde indienii situează *Stula Sharira* sau corpul fizic uman care, împreună cu mediul său fizic, formează *habitatul* obişnuit al oamenilor, suportul tuturor acţiunilor lor. Este Lumea Substanţei, Malkuth-ul cabaliştilor, mereu mişcat şi colorat de Sekinah. Este, în realitate, lumea dualităţilor, prin excelenţă. Dacă definiţia clasică a Materiei cuprinde toate lucrurile care pot ocupa un loc în spaţiu, subliniem faptul că acest plan trebuie să fie fizic. La fel de fizic ca şi Materia, iar acest spaţiu nu este altceva decât Umbra Energiei, limitarea Libertăţii – întrucât acestui cuvânt controversat îi acordăm semnificaţia de atribut al Fiinţei, mai presus de imaginea restrictivă, materialistă, a fiinţelor văzute ca pluralitate dialectică, lipsite de suficientă Realitate pentru a fi Fiinţe în Sine.

Energia încetinită se transformă în Materie vizibilă ochilor fizici. Prinsă şi aglomerată în noduli gravitaţionali, energia se transformă în *lucru,* cu proprietăţile sale, unele intrinsece şi altele care vin din planuri mai subtile ca în cazul binecunoscut al radioactivităţii, expresie măsurabilă a activităţii intime a Materiei. Dar ceea ce numim *intimitate* este în acelaşi timp *aprofundare* şi scapă închisorii înguste a materiei, închisoare alcătuită în realitate numai din gratii groase, căci curenţi energetici o traversează în mod continuu. Şi să ne amintim că gratiile înseşi nu sunt decât curenţi opriţi sau încetiniţi.

Pentru esoterişti există două Lumi lipsite de realitate: cea dintâi pe care doar am menţionat-o deoarece se află mult deasupra posibilităţii noastre de captare şi la care am făcut referinţă numai în virtutea faptului că în ea locuieşte calitatea numită Voinţă, sinonim filosofic al Existenţei; şi a doua, cea fizică, fiindcă este doar umbra trecătoare a Obiectelor Divine aflate în drumul lor către Obiective care nu sunt perceptibile din perspectiva materialistă. Deşi corpul nostru carnal se află în această dimensiune ireală, noi, oamenii, ne-am ataşat atât de mult de el încât trebuie să-i dăm importanţă şi validitate, ţinând cont de faptul că lucrurile au valoarea pe

care le-o acordăm noi. În afara Valorii Reale pe care fiecare dintre ele o poate avea, pentru Om şi acesta este un criteriu. Imperios şi circumstanţial. Când cineva se află în desert şi este însetat, acordă mai multă importanţă unui vas cu apă, decât unei tone de diamante sau unei picturi pompeiene. Viaţa este considerată bună şi moartea rea. Totul se conduce în baza acestei dualităţi primordiale, în mod obişnuit, Viaţa-unică nu este percepută.

Capitolul III
CE SUNT ELEMENTELE

Potrivit conceptelor milenaredespreconstituţia Cosmosului, acesta este alcătuit pornind de la un singur Element. Aceasta corespunde conceptului de unitate care primează asupra proceselor ulterioare de armonizare a dualităţilor aspectelor inteligibile. Arhetipul fiind însă unul, Substanţa trebuie să fie, neapărat, una în esenţă. La aceasta făceau referire scrierile lui Democrit despre atom ca *parte* indivizibilă pe care se întemeiază Cosmosul. Vechii greci nu vorbeau despre acel *atom* pe care Omul îl dezintegrează de o jumătate de veac. Ceea ce numim astăzi *atom* (care înseamnă literal „fără părţi” şi, prin urmare, indivizibil) nu este altceva decât o micromoleculă care integrează la rândul său diferite elemente. Atomul clasicilor se află dincolo de tot ceea ce cunoaşte ştiinţa actuală.

Dar, în planul manifest, în care ne mişcăm şi ne este dat să percepem şi să înţelegem, putem afirma că există patru Elemente: Pământul, Apa, Aerul şi Focul. Acestea patru formează două cruci generatoare întrepătrunse, căci Pământul şi Aerul au mişcare orizontală, pe când Apa şi Focul, verticală. Astfel, Pământul este fecundat de Apă şi

Aerul este fecundat de Foc. Din aceste încrucişări izvorăsc elementele vitale, care se caracterizează prin impulsul şi acţiunea lor binefăcătoare pentru Om: fertilitate materială şi fertilitate energetică.

Aceste patru elemente nu trebuie înţelese ca Pământul fizic, Apa fizică, Aerul fizic şi Focul fizic, ci ca grupuri mult mai mari, care sunt reprezentate exoteric prin cele patru elemente amintite. De asemenea ele corespund celor patru planuri inferioare ale Naturii: Pământul celui Fizic, Apa celui Energetic, Aerul Psihicului şi Focul Mentalului. În Alchimie este vorba de cele patru straturi care se plăsmuiesc în interiorul Athanorului. La bază se află Sarea, la mijloc cele două forme ale Mercurului şi în partea superioară Sulful, încoronat de Phoenixul de Foc, forma celui de-al cincilea Element, imposibil de găsit în stare naturală, deoarece este foarte instabil, aflându-se încă în etapa sa de formare.

Cele patru Elemente influenţează caracteristicile lucrurilor şi, astfel, auzim vorbindu-se, deşi nu întotdeauna în cunoştinţă de cauză, despre plante de Apă, despre pietre de Aer şi despre semnele zodiacale de Foc. În realitate, cele patru elemente sunt ca patru impulsuri sau note muzicale fundamentale ale Naturii noastre, în cadrul tonicii Unităţii Dinamice care o

caracterizează, permiţând întrepătrunderea acestor patru Modalităţi şi structurarea lor de către Planul Divin care ne guvernează.

CE SUNT ELEMENTALII

Sunt Forme de Viaţă din interiorul Elementelor. Evident, este foarte dificil să explicăm caracteristicile de bază care ar trebui să le definească, deoarece corpurile lor nu se află în planul strict fizic în care se manifestă mediul nostru vizual şi auditiv, sau mai bine spus, corpurile lor nu se află în *poziţia* în care nouă ne este uşor să le vedem. Cu toate că într-un fel pot exista şi în planul fizic, nouă ne par închipuiri ireale ale oamenilor primitivi sau ale copiilor lipsiţi de ocupaţie.

Aceste forme de viaţă îşi au corpurile în Planul Pranic şi nu mai jos de acesta. Însă, cum planurile nu sunt strict separate, ci există o gradaţie aproape infinită între ele, tot aşa nici circumstanţele Naturii nu sunt întotdeauna aceleaşi (cu variaţiile pe care le cunoaştem: ziua şi noaptea, anotimpurile anului, înălţimea, adâncimea, mai mica sau mai marea încărcătură electrică statică, diferitele presiuni atmosferice şi temperaturile diverse, componentele variabile ale

aerului cum sunt concentraţiile de Apă, de Ozon etc, tot ce este terestru fiind supus influenţelor aştrilor şi în mod special ale Soarelui şi ale Lunii). În anumite ocazii Elementalii cad într-un grad mai mare de materializare care-i face uşor vizibili. Dar chiar şi în condiţii atât de favorabile, în mod normal nu pot fi observaţi.

Să dăm un exemplu: o foaie de hârtie rigidă, aşezată la douăzeci şi cinci de metri de ochii noştri, în plină zi, ar fi perfect vizibilă dacă ar fi ţinută cu una dintre feţele sale perpendicular pe direcţia privirii noastre.

Dacă este văzută din profil, nemişcată, sau dacă se mişcă în acelaşi timp cu ceea ce-i serveşte ca suport, este practic invizibilă pentru cineva care nu se aşteaptă să apară. Foarte dificil ar putea s-o perceapă cel care *a priori* a negat existenţa acestei foi de hârtie şi nu a depus niciun efort pentru a o descoperi. Aceasta ar putea explica – deşi mai târziu vom trata această temă mai pe larg – de ce paginile vechilor cărţi, tăbliţele de lut, papirusurile şi pergamentele sunt pline de relatări despre Spiritele Naturii, în timp ce elementele culturale ale formei noastre de civilizaţie materialistă şi *pozitivistă* nu fac astfel de referiri.

Este greu să explici existenţa şi prezenţa

Spiritelor Naturii unor oameni care ajung să nege sufletul plantelor şi al animalelor pe care le vedem, le atingem şi le consumăm, pentru care fidelitatea plină de dragoste a unui animal domestic sau prezenţa şi compania înviorătoare a unui arbore sau a unui trandafir nu înseamnă nimic mai mult decât perceperea unor forme şi culori, pe care le atribuie întâmplării sau legilor genetice mai mult sau mai puţin inventate, în timp ce le deposedează sistematic de orice atribut metafizic. De aceea, această încercare nu se adresează celor puţini, nu are intenţii *elitiste,* ci, oferindu-se tuturor, nu pune la îndoială faptul că până nu se vor modifica mai mult trăsăturile materialiste recent moştenite, chiar cititorii săi ar putea să renunţe la învăţăturile pe care le-ar putea dobândi.

CARE ESTE VECHIMEA CONSEMNATĂ A ELEMENTALILOR

Potrivit învăţăturilor esoterice, sunt mai vechi chiar şi decât omul însuşi pe Pământ. Ei – locuitori, gardieni şi consubstanţiali ai Elementelor – există ca forme manifestate de când există Lumea. Când aceasta era numai o masă de gaze radioactive şi de materie incandescentă,

Elementalii Focului o vegheau; când au apărut gazele cu o compoziţie chimică stabilă şi perioada marilor furtuni, Elementalii Aerului aveau grijă ca evoluţia acestor gaze incipiente şi stratificarea lor deasupra scoarţei terestre abia consolidate să devină din ce în ce mai prielnică pentru formele de viaţă fizică ce fuseseră plănuite. Când gazele au devenit grele şi s-au condensat formând primele ape care acopereau aproape întreaga planetă, dând naştere celor dintâi forme de viaţă cu adevărat materiale, Elementalii Apei lucrau şi modificau aspectul primitiv al elementului lichid, foarte încărcat pe atunci cu materii grele aflate în suspensie, fapt ce dădea masei de apă o proprietate aproape coloidă, în timp ce valurile înalte atingeau cu spuma lor, care încă nu era albă, norii joşi şi foarte denşi. Mai târziu, asemenea unor imense broaşte ţestoase letargice, s-au ivit scuturile continentale, iar asupra lor au vegheat Elementalii Pământului, dându-le caracteristici precum fertilitatea şi ajutând enorma populaţie forestieră care a făcut posibilă ivirea unor forme de viaţă superioare şi plăsmuirea Umanităţii înseşi.

Fiecare lucru din Univers are Spiritul său Protector. De asemenea, şi Planeta îl are pe al său şi lui i se supun ierarhiile Spiritelor Naturii de

când au început zilele şi nopţile. Îl are încă şi-l va avea până la dispariţia ei. Este Dhyan-Chohan din Cartea tibetană Dzyan, Sufletul Strălucitor care guvernează Pământul sau Anima Mundi a latinilor (deoarece *animă* şi pune în mişcare, şi nu trebuie confundat cu Spiritul sau Egoul planetar al cărui corp ar fi Pământul fizic).

Această cunoaştere este milenară şi nu ştim când a început. Nu numai cartea tibetană menţionată, ci şi toate celelalte referiri din antichitate ne vorbesc despre aceste procese care ne pot părea poveşti de adormit copiii din perspectiva alienării noastre ştiinţifice.

Dar Elementalii, cum sunt cei mici şi slabi care pot intra în legătură cu oamenii, se întâlnesc la tot pasul în paginile cărţilor vechi. Din Sumer până în Egipt şi din China până la culturile Americii şi ale Africii Negre – puţin cunoscute nouă – trecând prin Polinezia şi culturile locuitorilor din zonele apropiate de Pol, ajungând apoi până în secolele care au precedat civilizaţia actuală a Europei, Spiritele Naturii au un rol însemnat în acele forme de viaţă mai puţin contaminate şi mai naturale.

Istoria Omenirii este plină de relatări despre Genii, Gnomi, Ondine, Elfi şi despre întreaga gamă de Elementali, astfel încât, fără ei, nici

dezvoltarea, nici istorisirea acesteia n-ar mai fi aceeaşi, fapt confirmat începând cu Mitul despre Enkidu şi Ghilgameş, trecând prin Odiseea homerică, Saga despre Arthur şi Merlin, până la aceea care a învăţat-o pe Isidora Duncan să danseze şi care a inspirat cristalele lui Galle.

Până nu foarte demult, reprezentările lor împodobeau provele corăbiilor şi mai au încă sute de statui în întreaga lume, fie în parcuri, fie pe stâncile de la ţărmul mării.

Bunicile (… pe vremea când copiii erau copii, adulţii adulţi şi bătrânii bătrâni, fie că erau în posesia unor titluri universitare, de nobleţe sau erau analfabeţi) le spuneau nepoţeilor poveşti fermecătoare despre Spiritele Naturii în care personajele erau ondine, gnomi, zâne, elfi şi se descriau caracteristici ale formei şi vieţii lor, minuni şi apariţii.

În credinţa catolică într-un înger Păzitor care are grijă de copii până la împlinirea vârstei de şapte ani are rădăcini mult mai vechi decât chiar creştinismul, căci din Arcadia şi până în America toţi credeau că, datorită purităţii şi fragilităţii lor, copiii au un Spirit Păzitor care îi fereşte de multe accidente şi îi apără de fiare îndrumându-i de asemenea spre casă după ce s-au rătăcit.

Cel mai curios fapt dintre toate este că la

popoare atât de deosebite, Spiritele Naturii sunt reprezentate în diversele lor interpretări artistice într-o manieră asemănătoare. Tradiţia vorbeşte despre aceleaşi fiinţe Elementale în Europa Centrală a secolului **XV**, ca şi în inima Indiei din mileniul **ÎI** î.Hr.

Dacă luăm în considerare faptul că multe dintre aceste grupuri umane nu se cunoşteau şi nici nu bănuiau unul despre existenţa celuilalt, faptul că aveau atâtea puncte comune în descrierea Elementalilor ne conduce la concluzii care resping orice posibilă întâmplare. Este evident că toţi au văzut aceleaşi creaturi sau unele foarte asemănătoare şi că acestea se comportau în acelaşi mod. Îi ademeneau, îi implorau, îi alungau sau se temeau de ei… dar întotdeauna în acelaşi mod. Aceasta confirmă faptul că diferite popoare se întâlneau cu acelaşi tip de fenomen şi îl tratau într-un mod similar datorită unicităţii umane fireşti. Aşa cum în faţa unui râu cu toţii au construit poduri mai mult sau mai puţin sofisticate, dar, în fine, poduri. Iar dacă toate popoarele antice au vorbit despre râuri şi despre podurile pe care le-au construit peste ele, evident că râurile erau o prezenţă reală. Acest lucru este valabil şi pentru Elementali, care erau o prezenţă reală pentru toate popoarele din vechime,

ajungând până în zilele noastre prin intermediul folclorului şi al tratatelor vechi.

Capitolul IV
CUM ARATĂ ELEMENTALII: FORMELE ŞI MANIFESTĂRILE LOR

Având în vedere scopul acestei cărţi mici, ne vom referi în continuare la formele pe care Elementalii le asumă în viziunea şi percepţia umană.

Am afirmat mai înainte că Spiritele Naturii au corpuri formate din energie, care nu sunt strict fizice sau materiale în accepţia obişnuită a termenului, deşi energia este de asemenea materială şi acest lucru ne este demonstrat zilnic de efectele sale în planul mai dens de acţiune. Faptul că aşa-numita *electricitate* este energie şi în mod normal invizibilă, nu o împiedică să producă fenomene materiale când trece printr-un cablu metalic, acestea traducându-se prin mişcarea pieselor grele ale unei maşini care, la rândul său, pune în mişcare sau transportă tone de materie. Şi cunoaştem cu toţii fenomenele meteorologice care se transpun în trăsnete şi fulgere, scântei şi *lumini ale Sfântului Ilie.*

Pe de altă parte, existenţa stărilor vibratorii intermediare între energia invizibilă şi materia vizibilă face ca, prin depăşirea acestor frontiere, de *sus* în *jos,* posibilitatea oamenilor de a observa

Elementalii să se intensifice, chiar fără să se fi propus acest lucru. Însă, în mod normal, Elementalii au partea lor mai densă sau *corpul* în Planul Energetic, putând să se reflecte în condiţiile favorabile deja amintite până la o anumită corporalitate în zonele eterice care sunt amestecul şi întrepătrunderea între ceea ce putem numi energie – caracteristica ei fiind lipsa unei forme perceptibile simţurilor noastre – şi materie, ale cărei caracteristici ne sunt evidente şi uşor de înregistrat. De aici putem deduce faptul că Elementalii sunt înzestraţi cu o plasticitate mult mai *rapidă* decât a noastră, formele lor fiind mai instabile şi mai dinamice. Ele devin mai lente şi mai uşor perceptibile atunci când se întrupează, fie din cauza factorilor naturali menţionaţi anterior, fie datorită voinţei celui care vrea să-i vadă; această voinţă trebuie să fie puternică, însă nu agresivă, deoarece orice instabilitate a ei are repercusiuni asupra Spiritelor Naturii care sunt alungate spre *refugiile* lor energetice şi determinate să creeze iluzii optice, proprii extraordinarei lor puteri de a se ascunde în acele Elemente în care locuiesc.

Deşi varietatea lor este practic infinită, aşa cum e de altfel cazul tuturor fiinţelor vii, putem aminti unele exemple clasice de Elementali.

ELEMENTALII PĂMÂNTULUI: GNOMI, ZÂNE ŞI PITICI

Denumirea este extrasă din grecescul *genomos:* „cel care trăieşte în interiorul pământului”. Aceste Spirite Elementale sunt la fel de variate ca şi toate celelalte, mergând de la anumiţi monştri (pe care am putea să-i numim astfel bazându-ne pe termenul latin, cu sensul de *minune* sau de *deviere de la normal;* pământul solid este pentru ei mediul în care se mişcă, aşa cum pentru oameni este aerul, astfel încât nu le pot opune rezistenţă nici cele mai dure roci, aşa cum se întâmplă cu noi în faţa rafalelor de vânt) până la piticii pe care-i aminteşte folclorul fiecărui popor. Despre primii putem spune că sunt în continuă mişcare, în expansiune şi retragere, putând atinge mărimi asemănătoare celor mai mari mamifere cunoscute. Cei din urmă, cu un aspect umanoid, nu sunt de obicei mai înalţi de două palme.

Aceştia din urmă sunt cei mai cunoscuţi: pitici sau omuleţi inocenţi, blânzi ori nemiloşi asemenea copiilor. Sunt lipsiţi de orice conştiinţă etică şi nu putem spune despre ei că sunt *buni* sau *răi.*

Zburdalnici din fire, le place să-şi râdă de cei

care-i caută cu stângăcie, dar, în schimb, sunt servitorii ascultători ai adevăraţilor Magi. Deşi ar trebui să fie de ambele sexe, nici poveştile şi nici propria mea observaţie nu înregistrează sexul feminin. Aspectul sugerează de obicei o vârstă matură, deşi nu reprezintă ceea ce noi înţelegem drept *vârstă,* deoarece ei trăiesc mai multe secole şi nu cunosc ca noi vârsta copilăriei, a maturităţii şi a bătrâneţii. Înfăţişarea lor este întotdeauna la fel.

Cu excepţia capului, care este mare în raport cu trupul, ca şi în cazul piticilor umani, sunt bine proporţionaţi.

Sunt întotdeauna îmbrăcaţi şi se pare că, sub aspectul unor haine în stil ţărănesc, copiază moda oamenilor care le sunt contemporani atunci când se nasc, păstrând-o aşa de-a lungul tuturor secolelor cât durează viaţa lor. Aceste haine nu par niciodată deteriorate, deşi nu dau impresia nici că sunt noi, ci mai degrabă uzate şi mototolite ca şi când ar fi foarte vechi, dar indestructibile.

Chiar şi în cele mai mari grade de materializare, obţinute numai în condiţii speciale şi în locuri nefrecventate de oameni, nu emit sunete şi nici nu le percep.

Fug de Soare şi iubesc lumina Lunii, a micilor candele şi a licuricilor.

Fiind domoli din fire, obişnuiesc să stea mult timp nemişcaţi.

Mărimea lor nu depăşeşte înălţimea unui pumn, nu sunt mai înalţi decât degetul cel mare, după cum spun poveştile pentru copii. Sunt foarte greu de observat de către adulţi, deşi ei cred contrariul, deoarece în prezenţa sau în apropierea oamenilor se *ascund* printre lucruri, în colţurile mai puţin luminate sau, profitând de puterea lor de a trece prin materie, în sertarele mobilei care nu au mai fost deschise de mult timp. Le place apropierea copiilor şi le sugerează locuri şi poziţii pentru jucăriile lor, dansuri şi cântece, hore şi jocuri de-a v-aţi ascunselea. Neastâmpăraţi, fac vrăji psihice care nu le permit adulţilor să-şi găsească lucruri mici cum sunt creioanele, ochelarii, acele, cheile. Retrăgând *vălul, se* distrează văzând cum lucrurile pierdute sunt găsite uneori în locuri diferite de cele în care ar fi trebuit să se afle, ceea ce presupune o anumită posibilitate de a le muta, deşi este mult mai posibil ca vrăjile lor, împreună cu zăpăceala, zbuciumul şi supărarea pe care poznele lor le provoacă oamenilor, să determine persoanele care ţin obiectul respectiv în mână să-l lase în alt loc, fără a fi conştiente de aceasta.

În epocile în care existau Asociaţiile Breslelor,

când omul nu-şi automatizase încă modul de lucru şi când arăta un adevărat interes pentru el, micii Gnomi erau – asemeni artizanilor – însoţitorii săi invizibili în atelier, ajutoarele lui la treburi. În cazuri excepţionale, unii ocultişti au reuşit cu magia lor să facă să muncească în ajutorul lor armate de Gnomi, materializaţi, cel puţin în parte; dar acest tip de munci forţate nu sunt agreate de Elementali, cărora le place să aibă o anumită iniţiativă, echivalentă jocului sau distracţiei.

Şi în Orient a fost amintită de asemenea o varietate de Gnomi, sau pur şi simplu mutaţii ale acestora, care ajung să aibă o aparenţă umană normală şi îi ajută pe călători pe drum, ştiu să vorbească şi să dea sfaturi, deşi nu mănâncă şi nu dorm ca oamenii şi nici nu îmbătrânesc. În aceste cazuri sunt întotdeauna singuri, fiind confundaţi cu călugării. În Grecia antică întâlnim aceeaşi versiune, pentru că cei numiţi *monakhos* erau emisarii lui Hermes şi aveau ascunzători la intersecţiile drumurilor, ei păzind schiturile primitive. Despre ei se spunea că nu mănâncă, nu iubesc şi aproape nu vorbesc, preferând să se facă înţeleşi prin semne. Tradiţia semnalează că aveau în anatomia lor ceva diferit faţă de oameni: vârfurile ascuţite ale urechilor, trăsătură ce îi înrudea cu un alt tip de Elementali din păduri,

care au fost mai târziu numiţi Silvani. Bereta tipică pentru Hermes avea rolul de a ascunde această anomalie pusă adesea în legătură cu Mitul despre Regele cu urechi de măgar, înzestrat cu puteri parapsihologice, la fel ca Midas.

Gnomii sau omuleţii pot, dacă doresc, să se deplaseze cu o viteză extraordinară şi să ajungă instantaneu acolo unde vor să fie. Astfel fac mici servicii Magilor pentru care lucrează, avertizându-i prin lovituri uşoare în mobilă şi în alte moduri pe care le vom vedea mai târziu. În ciuda faptului că nu au un suflet cu un anumit grad de diferenţiere ca oamenii, reuşesc să-l facă să apară sub influenţa unui ocultist care poate efectiv să comunice cu ei.

Zânele sunt de asemenea Elementali ai Pământului, deşi există multiple varietăţi şi tradiţia literară şi populară le exaltă într-atât, încât în multe ţări numele lor este sinonim cu vrăjitoare sau magiciană, ca în versiunile din Evul Mediu Timpuriu şi Renaştere ale Mitului lui Merlin din Saga regelui Arthur, în care Morgana apare ca Zână.

Înfăţişarea lor este asemănătoare oamenilor, iar înălţimea variază între dimensiunile unei persoane mărunte şi ale uneia normale.

Guvernate de asemenea de Lună, le place să

se întâlnească în locuri îndepărtate de orice prezenţă umană şi să danseze în cerc pe pajişti înconjurate de păduri. Forma specială de reproducere a ciupercilor, care configurează o expansiune a speciei în formă de inel, a înrudit aceste vegetale, în tradiţia populară, cu horele Zânelor. Cert este că Zânele sunt foarte pricepute în cunoaşterea virtuţilor ascunse ale plantelor şi mineralelor. Abile în farmece, magii şi vrăjitorii, ele inspiră vindecătorilor naturişti artele lor stranii şi uneori rudimentare, în care se amestecă intuiţia cu amintirea deteriorată a unei ştiinţe pierdute.

O anumită categorie este strâns legată de oameni şi în vechile monarhii obişnuiau să dea nou-născuţilor daruri sub forma unor binecuvântări sau blesteme, dacă împrejurările erau negative. În general, le plac copiii şi le sugerează jocuri, îi protejează de pericole şi le inspiră telepatic acţiunile care să-i menţină vioi şi bucuroşi.

Sunt atrase de delicatese şi de dulciuri, ale căror mirosuri şi *dublu eteric* le tentează să caute compania umană, nu întotdeauna plăcută pentru ele. Le plac sunetele armonioase şi figurile geometrice circulare. Au aspect feminin, nu ştiu dacă există şi bărbaţi. Ele nu reprezintă latura

feminină a Gnomilor, după cum se crede în mod obişnuit, deoarece trăsăturile şi naturile lor sunt diferite şi se *ignoră* unii pe alţii, aşa cum se întâmplă cu animalele din specii diferite.

ELEMENTALII APEI: SIRENE, NEREIDE, ONDINE, NIMFE

Aşa-numitele Sirene sunt cele care se află la suprafaţa mării. Sirenele, din lat. *Siren,* din gr. *Seiren,* sunt „cele care vrăjesc sau seduc". Asociate de antici cu muzica, ele au fost considerate fiicele Melpomenei. În descrieri apar cu cap de femeie şi corp de pasăre şi, de asemenea, de peşte. Fiind aliate cu formele elementale care guvernează brizele marine, produc sunete armonioase foarte asemănătoare vocii umane, pe care o pot imita datorită puterilor lor telepatice. Am putea să le aşezăm în vârful ierarhic al unei întregi game de Elementali care, deşi sunt de Apă, au nevoie de îmbinarea cu Aerul pentru a trăi. În cealaltă extremă s-ar situa creaturi foarte mici care trăiesc numai în spumă, se nasc şi se dizolvă odată cu ea, mai cu seamă în nopţile cu Lună plină. Potrivit medicinei vechi, cele din urmă aveau capacitatea de a realiza vindecări extraordinare ale celor ce se îmbăiau în

apele lor. Serveau de asemenea Magilor pentru a putea citi preziceri în reflexul luminii lunare sau, altfel spus, al *Drumului de argint* al Lunii Pline deasupra mării calme.

Există o altă varietate de Sirene care apar în nopţile când valurile devin fosforescente, saturate fiind cu forme animale, cum sunt aşa-numitele Noctiluce. Aduc presimţiri rele şi amintiri urâte. Sunt legate de un vechi mister despre Luna Scufundată despre care nu vom vorbi.

Nereidele sunt Spiritele puternice ale Naturii feminine care slujeau ca escortă Afroditei cea *Născută din Spumă.* Pot ajunge la mari adâncimi şi locuiesc în grote submarine. Înaltul grad ierarhic le permite să fie însoţitoare ale Amfitritei, soţia lui Poseidon, Regele Mării şi al Peşterilor Subterane, străvechiul Stăpân al Cutremurelor şi al Cailor, deoarece spumele încreţite ale valurilor sunt identificate cu coama *cailor lui Poseidon*. În mod tradiţional legate de regalitate şi de aristocraţie, ele protejează manevrele dificile ale bărcilor vechi cu pânze aparţinând regilor şi împăraţilor. Tritonii constituie complementul lor masculin, aparţinând şi ei suitei lui Neptun; corespund Puterii Ternare a Reflexului Logosului asupra Marii Oglinzi sau Cristalului Negru de origine Terestră şi de Foc, păstrat în Tnula pentru

Coroana Regelui Lumii. La fel ca Nereidele, au corpul asemănător celui uman în partea superioară, iar în partea inferioară seamănă cu un peşte lung, de felul şarpelui de mare. Împodobiţi cu alge şi corali, perle şi scoici, ei cântă în melci eterici anunţând prin ultrasunete trecerea celor triumfători. Cunosc secretele tezaurelor scufundate şi în unele ocazii sunt prezentaţi ca executori violenţi ai voinţei Stăpânului lor care, cu tridentul său magic, fie ţine bărcile pe loc deasupra apelor, fie le împinge spre stânci şi le scufundă. În epoci trecute îi instruiau pe călători în Ştiinţe pierdute provenite din Continente scufundate.

Ondinele îşi datorează numele cuvântului latin *unda,* ce înseamnă literal „val”. Locuiesc în râuri, în special în zonele unde curg printre stânci producând cascade şi spume zgomotoase. Alte varietăţi sunt marine şi trăiesc pe coaste şi plaje, întotdeauna în locuri adăpostite, unde există grote. Forma lor seamănă cu cea a unei femei în partea superioară, de la centură în jos având un corp nedefinit sau aparent acoperit cu nişte pânze umede. Au părul foarte lung, înoată cu o viteză extraordinară şi sunt confundate frecvent cu Nereidele. Tradiţional, sunt zugrăvite pieptănându-şi părul lung în atitudini foarte

feminine şi, în general, dau o impresie de slăbiciune şi de fragilitate, în comparaţie cu forţa vânjoasă şi orgolioasă a Nereidelor. În antichitate, acestor creaturi li se atribuiau încercările de a-i vrăji pe călători să se oprească în locuri singuratice aflate în preajma torentelor. Îi invitau în grotele lor să bea o licoare magică ce îi făcea să se înfrunte cu propriile lor născociri interioare. Numai cei puri sau foarte puternici puteau învinge şi se puteau elibera de pactul periculos cu Ondinele, cele cu ochi hipnotici şi aflate în posesia unor bijuterii, probabil inele, pe care le ofereau cu intenţia ca respectivul cavaler care le acceptă să se îndrăgostească de ele şi să le fie supus.

Nimfele, al căror nume provine din latinescul *lympha,* „apă”, şi grecescul *nymphe,* legat de fântâni şi izvoare, sunt Spirite Elementale cu înfăţişare feminină, foarte frumoase, care locuiesc în lacuri şi ape liniştite. De asemenea, sunt ocrotitoarele izvoarelor ascunse în păduri. Nimfelor li se atribuie un aspect în întregime feminin, astfel încât nu pot fi deosebite de femei. În antichitate au fost considerate păzitoarele vârtejurilor, putând fi atât malefice, cât şi benefice, dovedind un caracter capricios şi atrăgător în acelaşi timp, astfel încât îi puteau tenta chiar şi pe Zei. Din acele vremuri păstrăm

foarte vie imaginea strălucitoare a Aretusei, reflectată în cultura ceramică elenistică din Magna Graecia, în general pe recipientele pentru apă, fie pură, fie amestecată cu vin. O caracterizează coafura complicată cu perle şi panglici peste părul îngrijit. În Saga despre Arthur, înrudită cu cea despre Regele Lumii şi despre Magul Merlin, există o Nimfă care restituie din lacuri săbiile magice care vor certifica regalitatea marilor cavaleri. De asemenea, apar în aşa-numita *mitologie germanică* în legătură cu Tannhäuser. Ca embleme ale frumuseţii venusiene, Nimfele sunt legate de iubirea sublimată şi plină de zel, contrară iubirii carnale. Se puteau răzbuna nemilos împotriva cavalerilor care le erau infideli. Veşnic frumoase şi tinere, având acel secret al tinereţii fără bătrâneţe la care sunt condamnate, ele pedepsesc prin acordarea privilegiului de a fi nemuritor despre care se vorbeşte atât. Dar nemurirea lor nu este cea spirituală şi conştientă, ci e dezumanizată, şi tradiţia sugerează că încercările lor amoroase au ca scop umanizarea lor şi obţinerea unui sens uman al vieţii şi al morţii. Aceste creaturi enigmatice sunt experte în vrăji, în metale magice şi pietre preţioase în care se pot vedea lucruri îndepărtate, din trecut şi din viitor.

ELEMENTALII AERULUI: SILFI ŞI ELFI

Denumirea creaturilor Elementale pe care le numim *Silfi* are o rădăcină etimologică dificil de identificat, probabil galo-romană şi derivată din sunetele produse de vânt în harpele druidice care, asemenea celor eoliene greceşti, erau de obicei atârnate de arborii sacri, pentru a interpreta o altă muzică decât cea umană. Aceste Spirite ale Naturii se caracterizează prin faptul că trăiesc în exclusivitate în aer; sunt foarte greu de perceput dată fiind natura lor instabilă, fluidă, predispusă la mişcări foarte rapide astfel încât cercetătorul trebuie să-i *ţintuiască* pe ceva imobil pentru a putea realiza chiar şi cel mai sumar studiu. Acest procedeu îi înfurie pe Silfi şi le produce durere. Nu atât pentru supunerea în sine, ci pentru faptul că sunt privaţi de mişcare, fără de care leşină şi chiar mor. Ei au permanent nevoie să alerge şi să se mişte din loc în loc. Numai capul lor are aspect uman, iar restul corpului, dificil de studiat, este asemenea imaginii pe care o avem despre îngeri, dar mai puţin calmă şi nu întotdeauna cu numai două aripi. Nici aceste aripi, în cazul Elementalilor de la nivelul pe care-l descriem, nu sunt la fel de albe, de plăcute şi cu atât de multe pene cum sunt cele din imaginile greceşti, romane şi creştine.

Acestea din urmă sunt inspirate de tipuri de Elementali superiori la care ne vom referi mai târziu. Elfii (din celticul *Faeries)* sunt Elementali cu forme foarte frumoase şi foarte mici. Trăiesc în apropierea şi în corolele florilor, asemeni unor fluturi eterici. Corpurile lor sunt antropomorfe şi au figuri feminine sau masculine, deşi nu există nicio legătură strictă cu reproducerea lor, deoarece ei doar copiază forme umane. Hainele lor sunt în stilul tunicilor scurte şi uşoare. Mişcările lor constante sunt asemănătoare celor ale albinelor când sorb nectarul florilor. Extrem de energetici, au mari puteri curative, deşi în acest tip de activitate se extenuază până la moarte. Raza lor de acţiune ajunge până la limita parfumului florii. Florile fără parfum nu au Elfi de acest tip. Unele dintre clasele de elfi sunt foarte ataşate de oameni, mai ales de copii şi de cei care au inocenţă şi sensibilitate artistică. Lumina îi incită şi întunericul îi domoleşte. Le plac sunetele suave, culorile şi lumina reflectată de oglinzi nu foarte lustruite. Figurile lor graţioase sunt completate de mici aripi asemănătoare celor ale libelulelor şi fluturilor, dar mai frumoase, eterice şi în continuă mişcare, similare cu ale păsărilor colibri. Ţinându-se de mână, obişnuiesc să danseze în cerc şi să facă incantaţii benefice.

Înălţimea lor variază între o palmă şi mai puţin de un centimetru. Uneori se liniştesc, ca şi când ar dormi, în atitudini foarte suave. Alteori, par să fie gânditori sau par să asculte ceea ce oamenii nu pot auzi. Sunt graţia îngerească personificată.

ELEMENTALII FOCULUI: SALAMANDRELE

Asemenea Elementali au formele cele mai îndepărtate de cea umană. Numele lor au o etimologie obscură, probabil orientală, prin filieră arabă, astfel încât sunt puşi în legătură cu faimoasa universitate din Salamanca, ce se bucura în Evul Mediu Timpuriu de splendoarea deplină a Islamului. Cert este că acolo se efectuau studii şi lucrări legate de Alchimie şi sub acest termen generic erau adunate o mulţime de cunoştinţe, între care cele despre Spiritele Naturii, în special despre cele care încălzeau şi, de asemenea, încununau Athanorul.

În focul vetrelor pot fi văzuţi sub forma unor şerpi negri, de obicei în poziţie verticală, care se mişcă foarte repede şi se răsucesc în jurul lor.

Mărimea Salamandrelor variază, de la micii viermişori care se mişcă în vetre şi ruguri, până la Salamandrele enorme care plăsmuiesc curioasele

forme ale fulgerelor şi trăsnetelor.

Nimeni în afara celor care au sfinţenie şi experienţă nu trebuie să încerce să intre în contact cu aceste Fiinţe puternice, deoarece ele guvernează de asemenea şi impulsurile electrobionice care se transmit prin sistemul nervos uman.

Există metale care le adorm şi le reţin, astfel încât pot colabora la eficienţa unei amulete prin formule de Magie, prea periculoase pentru a fi rostite fără legăminte prealabile care să îi facă pe oameni incoruptibili.

ALTE VARIETĂŢI DE ELEMENTALI

Deşi această temă va fi dezvoltată într-un alt capitol, cred că este prudent să semnalez că Spiritele Naturii pe care le-am descris sunt numai cele mai tipice exemple ale celor care s-au reflectat puternic în aşa-numitul folclor şi în tradiţiile umane.

Gama elementalilor este imensă, de la Regenţii Planetelor şi chiar ai stelelor, până la cei care o menţin cu viaţa lor pe cea a atomilor.

În Misterele din antichitate se făceau referiri la ei. Erau reprezentaţi prin figuri geometrice, cuvinte aparent fără semnificaţie şi cifre astăzi

incomprehensibile. Referinţele sunt învăluite şi indirecte. Sunt imposibil de încadrat într-un singur Element.

Este vorba de cei care ocrotesc momentele naşterii şi morţii tuturor Fiinţelor manifeste şi, de asemenea, ale lucrurilor, călăuzind trecerea Sufletelor prin diferite praguri. Sunt cei care se mişcă într-un spaţiu-timp pe care nu-l cunoaştem şi în care trăim.

Sunt cei care veghează mersul Ceasului Istoriei din afara acestei maşini de cauze şi efecte înlănţuite în manieră logică. Sunt cei care păzesc Analele unde se poate citi trecutul şi viitorul.

Sunt şi îngeri şi Demoni. De asemenea, sunt Dragonii a căror răsuflare încălzeşte Pământul. Sunt sufletele cristalelor geologice care guvernează stratificările mineralelor şi care au condensat lumina stelelor dispărute vederii noastre. Sunt Geniile bijuteriilor. Alţii, captivi în formele mentale ale Zeilor, aşteaptă, de-a lungul eonilor, momentul pentru a comanda delicatele operaţiuni de naştere şi de moarte ale galaxiilor: sunt cei care locuiesc în comete, fie în cele care fecundează zone ale spaţiului pentru a da naştere noilor lumi, fie în altele, care rămân în ultimele rămăşiţe ale altor aştri trecuţi şi care ajung în cimitirele stelare. Sălăşluiesc, de asemenea, şi în

cele mai simple comete, cele care unesc un sistem solar cu altul, asemenea unor electroni de valenţă.

Şi mai *aproape* de noi, sunt cei care locuiesc în interiorul vulcanilor şi al norilor. Şi cei care, mânuind pensule invizibile, pictează răsăriturile şi apusurile. Cei care trezesc vegetaţia Primăvara şi o adorm când se apropie iarna. Cei care guvernează norocul la răscrucile de drumuri, în peşteri fermecate şi în munţi magici.

Sunt *Genii* care dau şi retrag daruri. Cei care ating fruntea celor *aleşi* şi alţii care fac să se surpe pământul sub picioarele celor care au căzut în dizgraţie.

Cel care scrie aceste rânduri ştie că în secolul nostru **XX**, materialist, afirmaţiile de mai sus sună a poveşti de adormit copiii sau a science-fiction. Şi aşa trebuie să fie, deoarece aceste cunoştinţe vin din trecut şi din viitor. Sunt necunoscute şi ignorate în prezent. Dar, fără îndoială, se referă la realităţi, unele dintre ele făcându-se net simţite în viaţa şi inspiraţia multor persoane, cu toate că educaţia primită le blochează capacitatea de a percepe sau de a imagina cauzele, făcându-i să accepte ceea ce se întâmplă cu o resemnare neroadă, cu o amărăciune tipică sau cu o bucurie animalică izvorâtă din faptul că sunt supuşi *măruntocraţiei.* Cine nu poate ieşi din limitele

materialismului nu va putea percepe niciodată aceste minuni ascunse în Natură şi nu va vedea urmele Paşilor lui Dumnezeu pe Pământ.

Capitolul V
CUM TRĂIESC ELEMENTALII? SUPRAVIEŢUIRE, SOCIETATE ŞI RELIGIE

Deşi mai târziu vom explica mai pe larg, trebuie să pornim de la principiul că orice observaţie şi studiu al Elementalilor de către oameni reflectă proprietăţile primilor, puternic influenţate şi deformate însă de caracteristicile celor din urmă.

Dat fiind că Omul actual nu este conştient de existenţa Elementalilor, am putea crede că aceştia îşi organizează viaţa conform propriei lor naturi. Nu este adevărat. Când oamenii nu ştiau despre existenţa bacteriilor şi îşi pregăteau alimentele la temperaturi înalte scufundându-le în apă clocotită sau expunându-le direct unei surse de căldură, distrugeau microorganismele şi le modificau obligându-le să se închisteze, fenomenul producându-se indiferent dacă vreuna dintre părţile afectate era sau nu conştientă de existenţa acestuia.

Tot astfel, oamenii îi afectează profund pe Elementali, prin diferitele lor feluri de a îi mai mult sau mai puţin automatizate şi intoxicante, cu deşeurile de acasă şi de la muncă, cu grijile şi temerile lor, cu schimbările formelor religioase în

cicluri de timp relativ scurte pentru Elementali. Şi Elementalii modifică vieţile Oamenilor, deoarece intervin în fenomenele climatice, în faună şi floră, în special în cea sălbatică, şi chiar în formele emoţionale şi mentale, individuale şi colective, ale Fiinţelor Umane.

SUPRAVIEŢUIRE ŞI FORME DE REPRODUCERE

Dacă ne referim la Elementali într-un mod atât de general cum o facem aici, nu putem stabili limita minimă şi nici maximă a vieţii lor, deoarece formele lor sunt atât de variate, încât unii – precum cei din spumă, deja menţionaţi – se manifestă timp de câteva secunde sau chiar fracţiuni de secundă, în timp ce alţii, gigantici locuitori ai abisurilor marine sau ai masivelor muntoase, trăiesc zeci de mii de ani. Dacă aprofundam puţin mai mult tema şi considerăm că Elementalii sunt cei care guvernează variaţiile orbitelor elementelor subatomice şi ale aşa-numitelor *Cuiburi de Galaxii* – deoarece configurează Inteligenţa Elementală a oricărei forme de energie – ne dăm seama că limitele menţionate anterior sunt doar nişte exemple date în *măsuri omeneşti* ca să înţelegem ceva fără să ne pierdem în insondabilul dimensiunilor infinit de mici şi infinit de mari, având în vedere faptul că orice problemă de dimensiune este relativă pentru mintea noastră, iar pentru Om, aşa cum spunea Protagora, Omul este măsura tuturor lucrurilor.

Este posibil ca cititorul, de fiecare dată când se menţionează Elementalii ca regenţi ai Forţelor

din Natură – ca cei care se manifestă în mersul constant al lucrurilor, în curenţii electrici, în atracţia gravitaţională sau în circulaţia sângelui – să creadă că am inventat şi am conferit corp unor spirite şi fiinţe acolo unde există numai raporturi între mase de materie sau de energie.

Din punct de vedere materialist, acest lucru este adevărat, deoarece o asemenea viziune particulară şi restrânsă asupra Lumii pretinde să măsoare şi să cântărească toate aspectele şi expresiile, toate proprietăţile şi atributele, fără să se mai înţeleagă acel *de* ce ai tuturor lucrurilor, pierdut în permanenta alienare a lui *cum.* Astfel, *Forţa* nu poate fi definită decât prin efectele care o fac perceptibilă, iar acest lucru este suficient pentru mentalitatea exoterică. Şi dacă nu este de ajuns, se recită iar refrenul *întâmplării,* punând-o în fruntea paradei de evenimente. Graţie dezvoltării în domeniul tehnicii de calcul, astăzi putem face în câteva secunde calcule care altor mii de oameni le-ar fi luat toată viaţa; astăzi ştim, e lucru dovedit, că este imposibil să explicăm fenomenele naturale ca sumă a unor *întâmplări* datorate hazardului. Dimpotrivă, este din ce în ce mai evident că există o *cauzalitate* care generează un adevărat lanţ cauzal ce dă sens Vieţii şi mişcărilor ei, deoarece calculatoarele, până la

urmă doar nişte abacuri perfecţionate şi programate în funcţie de cât sunt de inteligenţi cei care le manevrează, demonstrează că şi puţinele cunoştinţe pe care le avem arată cu prisosinţă că fenomenele naturale nu sunt întâmplătoare şi că există un sens al Vieţii, un plan imens, un ritm Universal asemănător unui dans. Şi, de asemenea, dacă am considera numai energia şi materia ca două forme mai mult sau mai puţin subtile ale unuia şi aceluiaşi lucru, Universul s-ar opri, deoarece în ecosistemul lui este nevoie de elemente inteligente şi sensibile care să prevină, pe cât posibil, accidentele, să acţioneze asemeni unor catalizatori invizibili pentru anumite procese şi să justifice o formă de *psihism al Naturii* pe care vrem să-l descoperim. Acestui *factor X,* după cum le place oamenilor de ştiinţă cu concepţii avansate să-l numească, noi îi vom spune Elementali sau locuitori ai Elementelor. Este o învăţătură la fel de veche ca Omul însuşi şi rămăşiţele ei se păstrează în folclorul tuturor popoarelor, mai mult sau mai puţin deformate de superstiţie şi fantezie, de cutume şi necesităţi; şi totuşi reprezintă un adevăr esenţial.

Pentru a da un exemplu oarecare, poate că *Red Caps* nu sunt chiar cum îi descriu ţăranii scoţieni, mereu în căutare de sânge nou pentru a-

şi colora bonetele şi cocoţaţi pe ruinele castelelor, dar este sigur că în locurile unde s-au purtat mari bătălii şi s-au produs masacre, unde au rămas oseminte şi armele au fost înmuiate în sânge, în teatrele acelor înfruntări sângeroase în care disperarea şi teroarea şi-au făcut efectul asupra atâtor oameni şi animale, se conservă pentru un timp forme mentale şi psihice care impregnează într-un fel mediul înconjurător, lucru pe care orice persoană sensibilă îl poate percepe, fără să fie neapărat un aşa-zis medium. A respinge această posibilitate *a priori* este destul de antiştiinţific şi cu totul antifilosofic. Acolo unde a ars focul rămâne pentru un timp căldura jăraticului, iar unde a curs apa se simte umiditate. Actualele metode tehnice bazate pe percepţia razelor infraroşii descoperă, prin intermediul unei pete reci complet invizibile pentru ochii noştri, locul unde a fost parcat un automobil într-o zi însorită cu ceva timp în urmă. Dar caii curajoşi ai tehnicii trag de frâul unui vizitiu aproape orb care este Ştiinţa actuală.

Să recurgem, aşadar, la Ştiinţa Veche, la Tradiţia şi Cunoaşterea Esoterică în căutarea adevărului, din care o singură picătură valorează mai mult decât un ocean de minciuni, oricât de codificate sau de popularizate ar fi.

Aşadar, Elementalii se nasc, trăiesc şi mor ca toate lucrurile manifestate. Legea este una pentru toţi şi Dumnezeu ştie de ce e aşa. Pentru noi este evident că toate elementele care compun ceea ce numim *existenţă* se uzează şi se modifică ajungând să-şi pericliteze până şi caracteristicile originare. Inteligenţa care ne guvernează a optat pentru reînnoirea formelor şi pentru păstrarea doar a ceea ce este mai intern şi mai important, la fel cum schimbăm hainele uzate cu altele noi când considerăm necesar şi este posibil s-o facem. Însă chiar şi acest exemplu *domestic* necesită perceperea degradării şi calcularea posibilităţilor de înlocuire şi a modalităţilor prin care se poate face înlocuirea, în lumina experienţei anterioare şi a capacităţilor de reînnoire prezente.

Trebuie să ţinem cont de tendinţa noastră mai mult sau mai puţin subconştientă de a antropomorfiza totul şi de a extinde detaliile specifice ciclului nostru vital asupra celorlalte fiinţe, un lucru în general fals, deoarece fiecare formă de viaţă are, prin geniul naturii sale proprii, caracteristici singulare, pe lângă Legea unică ce ne guvernează. Faptul că totul se reînnoieşte nu implică neapărat mereu acelaşi mod şi aceeaşi perioadă de timp. Chiar dacă Elementarii care se află mai aproape de oameni, adică de cei pe care îi

pot percepe mai uşor şi care pot la rândul lor să fi perceapă, tind spre un anumit antropomorfism, omul fiind un arhetip, înăuntrul grupului lor evolutiv au multe caracteristici diferite.

Există Elementali care sunt foarte asemănători oamenilor şi de aceea se aseamănă cu noi prin felul în care se nasc, trăiesc şi mor. Mai mult, în anumite circumstanţe favorabile, au ajuns să se corporalizeze atât de mult încât, transformându-şi energia în materie (nimic miraculos: în acelaşi fel energia potenţială a unei pietre suspendate se transformă, în momentul desprinderii, într-o mulţime de fenomene fizice; la fel devin vizibile şi se cristalizează gazele, trecând din starea invizibilă la cea lichidă şi solidă; în mod similar, grăsimile şi proteinele se transformă în ţesut adipos vizibil şi tangibil în corpul uman), au convieţuit cu oamenii, trăind alături de ei poveşti de dragoste şi de război. În unele cazuri au fost recunoscuţi ca Spirite ale Naturii, fie datorită longevităţii lor extraordinare, fie pentru că s-a observat că pruncii lor nu se nasc cu cordon ombilical, iar sângele lor are altă culoare decât al omului. De asemenea, au fost văzuţi înconjuraţi de fenomene pe care le numim astăzi *parapsihologice* şi pe care observaţia atentă a predecesorilor noştri nu a încetat să le înregistreze, cum ar fi

reîmprospătarea evidentă a păşunilor printr-un simplu dans deasupra lor sau capacitatea de a semnala cu deplină certitudine locul exact unde se află comori ascunse, filoane de metale preţioase sau ape subterane. O veche afirmaţie că anumite Case Regale şi-au avut originile în încrucişarea dintre un om şi un Spirit al Naturii, un semizeu sau chiar un zeu nu este atât de absurdă cum ne pare astăzi, când vedem doar rămăşiţele pietrificate ale acestor Case Regale, altă dată dinamice şi creative. Dar Legea Ciclurilor este inexorabilă şi dacă regii din vechime făceau minuni, cei moderni au nevoie mai întâi de aprobarea formală a popoarelor lor.

Alţi Elementali sunt la fel de simpli ca o mică ţesătură energetică, lipsiţi de forme definite şi de capacitatea de a face altceva decât să plutească în preajma colţurilor caselor sau sub rădăcinile arborilor. Reproducerea acestora nu are nimic în comun cu cea umană şi mai degrabă am putea s-o comparăm cu partenogeneza celulară. Este vorba de simple *petice de viaţă* care nu pot şi nici nu vor să învingă magnetismul solului în preajma căruia se târăsc. Cu ei se joacă, în mod frecvent, pisicile domestice, agăţându-i cu proiecţiile magnetice din vârful unghiilor. Există şi unii care sunt adevărate deşeuri eterice; ei abundă şi se îngrămădesc în

locuri pline de mirosuri urâte, de aer supraîncărcat cu emanaţiile opace ale corpurilor bolnave sau cu parfumurile veninoase ale drogurilor şi plantelor malefice. Reproducerea lor este rapidă, precum cea a sporilor de ciuperci, şi pot fi alungaţi cu un curent de aer proaspăt şi cu apă curată, lăsând să intre lumina Soarelui şi accentuând în toate modurile igiena fizică, de la folosirea banalului săpun şi până la aromele de tămâie, mirt sau smirnă, pe care le aşezăm pe o plită fierbinte sau pe bucăţele de cărbune. Popularele *beţişoare parfumate* au eficacitate redusă, deoarece sunt confecţionate comercial, din amestecuri neadecvate de produse de calitate comună.

Ne-ar lua o veşnicie să enumerăm diversele forme de viaţă şi de reproducere ale Elementarilor, aşa că ne vom limita la a da exemplul unei forme de viaţă medii, într-un *habitat* restrâns. Ne referim la Gnomii care locuiesc în zone împădurite cu pini. Aceste creaturi timide sunt cele care din cauza longevităţii lor (mare, în comparaţie cu a noastră) poartă un fel de copii ale hainelor pe care le utilizau ţăranii din secolele trecute. Aparent sunt lipsiţi de orice tip de sexualitate reproductivă, cu toate că sunt victimele unei mari sensibilităţi, în

sensul că orice emoţie care are o încărcătură de violenţă îi sperie şi îi face să dispară, ascunzându-şi forma şi deghizându-se în crengi şi scoarţă de copaci. Se hrănesc cu excrescenţele aurice ale răşinilor arborilor şi cu parfumurile lor, motiv pentru care în general le place să accepte daruri foarte parfumate (prin acceptare trebuie să înţelegem că se apropie de ele şi le absorb emanaţiile).

Nu le place compania oamenilor, deşi curiozitatea lor înnăscută îi face să nu se îndepărteze niciodată de ei şi să-i observe frecvent. Uneori chiar le fac farse, un mod infantil de comunicare: fac zgomote în noapte, întind capcane psihice din cauza cărora este foarte dificilă găsirea micilor obiecte exact atunci când sunt mai necesare sau se materializează pentru o clipă în depărtare, lăsându-i pe bărbaţi şi pe femei, de preferinţă tineri, în confuzie şi nelinişte. Însă marile aglomeraţii umane îi îngrozesc şi *dublurile* oamenilor le strivesc pe ale lor şi îi otrăvesc până la a le provoca boli îngrozitoare şi chiar moartea care, pentru ei, ca şi pentru noi, reprezintă părăsirea vehiculelor mai dense, diferenţa constând, în cazul Elementalilor, în dispariţia conştiinţei individuale ca atare, aceasta contopindu-se în Sufletul de Grup al Poporului sau

al *Grupului său Etnic.*

Au instinct de supravieţuire, însă moartea nu-i face să dispere, fiindcă le lipseşte facultatea imaginaţiei: nu-şi pot închipui o altă situaţie decât cea în care se află deja. Le este greu să-şi amintească şi aproape că trebuie să fie forţaţi să o facă deoarece, cu toate că în mod nativ ştiu multe lucruri despre proprietăţile plantelor şi despre relaţiile dintre astre şi fenomenele terestre, răspund numai dacă sunt întrebaţi şi dacă întrebările sunt puse cu multă răbdare, revenind asupra aceluiaşi aspect de mii de ori dacă este necesar.

Fiindcă nu se pot materializa niciodată pe deplin, nu sunt capabili să vorbească, deşi aud, însă la frecvenţe care scapă urechilor noastre. Astfel, ei comunică cu oamenii care se bucură de prietenia lor şi care, într-o anumită măsură, le sunt stăpâni, prin semne şi schiţe telepatice, comunicarea fiind dificilă şi, la început, foarte lentă şi descurajatoare.

Apar întotdeauna sub forma unor bătrânei, deşi se pot observa diferenţele de vârstă dintre ei.

În anumite perioade ale anului, când aerul e umed şi Luna se vede rareori printre nori, la orele apropiate de miezul nopţii, pot fi văzuţi mişunând

printre crengile pinilor. Alteori, din axilele pe care aceste ramuri le fac cu trunchiurile sau cu crengile mai mari, îşi extrag progeniturile, care au crescut înăuntrul unui fel de sac amniotic eteric de culoarea răşinii. Chiar dacă sunt foarte mici, *nou-născuţii* sunt aproape identici cu părinţii ca formă şi proporţii, dezvoltarea lor percepându-se doar prin sporirea dimensiunii şi nu prin alte variaţii care s-ar putea observa în cadrul condiţiilor – desigur, speciale – în care pot fi studiaţi.

SOCIETATE ŞI RELIGIE, SISTEME DE GUVERNARE

După cum îi amintim neîncetat cititorului, numărul varietăţilor aşa-numitelor *Spirite ale Naturii* sau Elementali, este la fel de mare ca şi cel pe care îl remarcăm în Regnul Animal; manifestările girafelor se deosebesc de cele ale broaştelor ţestoase, la fel cum câinii se comportă diferit faţă de peşti. Problema, deja dificilă, devine şi mai complexă în cazul Elementalilor, fiinţe care se corporalizează în mod normal în planul energetic, fiind astfel imateriali şi invizibili pentru cea mai mare parte a oamenilor; chiar dacă pot fi văzuţi uneori, este vorba de o vizibilitate limitată

ce face ca încercările noastre de generalizare să fie sortite eşecului.

Aşadar, preferând un adevăr mic unei mari minciuni, ne vom referi din nou la un caz particular: cel al Gnomilor care locuiesc în pădurile de pini.

Trăiesc în societate, în trib, formând o familie extinsă în care fiecare îşi păstrează individualitatea, deşi este şi se simte pe deplin unit cu restul comunităţii. În acest sens, se poate face o comparaţie cu relaţiile spontane care se stabilesc între copiii oamenilor înainte de a fi fost contaminaţi de educaţia (sau, mai bine spus, de antieducaţia) la care sunt supuşi astăzi de către adulţi. Pentru un copil, faptul că un altul diferă prin culoarea pielii, este bâlbâit sau infirm, poate fi motiv de glumă, însă niciodată de divizare a grupului. Va fi invitat la ceilalţi şi va fi chiar forţat să rămână aproape şi se va ţine seama de el în orice situaţie. Copiii şi Elementalii se pot arăta individualişti numai în privinţa unor secrete şi mici pozne pe care nu vor să le dezvăluie celorlalţi, ca şi cum ar fi vorba de ceva magic.

Această societate nu este comunitară în sensul propus de Platon sau, într-un fel ori altul, de toţi sociologii, poate pentru că în aşteptările Elementalilor nu se regăseşte noţiunea de

progres, ei nefiind capabili să conceapă un Stat, în sensul adevărat al cuvântului şi conform definiţiei pe care i-a dat-o Platon.

Fiecare Elemental munceşte şi trăieşte pentru el, dar în strânsă camaraderie cu ceilalţi şi, în afara unor mici certuri amuzante, el ştie că poate conta pe toţi, însă va avea mare grijă să nu se amestece în treburile celorlalţi fără să fie nevoie.

Deşi aparent au hrana asigurată, cel puţin pentru nevoile imediate, deşi nu se observă nicio deteriorare a hainelor lor şi ştiu să-şi prepare leacuri proprii, ei pot fi văzuţi într-o activitate permanentă. Nu trebuie înţeles din aceasta că s-ar afla în acea mişcare febrilă a albinelor dintr-un stup, însă avântul este acelaşi, cu toate că ritmul lor pare a fi mult mai liniştit şi mai liber. Mai târziu vom descrie distracţiile şi jocurile lor. Acum ne referim la muncă, deşi la Elementali toate formele de activitate şi modul lor de viaţă sunt într-un fel înlănţuite şi este dificil să ştim unde se termină una şi unde începe cealaltă.

Elementalii sunt foarte legaţi de Regnul Vegetal, Animal şi chiar de cel Uman, dacă, ducând o viaţă mai apropiată de Natură, le-am permite să se apropie de noi. Duc la îndeplinire, neobosiţi, munci cum este verificarea aurei plantelor sau a ierbii din păşuni, frunză cu frunză,

fir cu fir. Întăresc părţile mai puţin viguroase cu *injecţii* energetice şi, reuşind chiar să stimuleze relaţiile dintre anumite fibre, modifică orientarea unei crengi sau a unei frunze, pentru ca aceasta să realizeze mai bine fenomenele fotochimice şi fizice care permit vegetalelor să trăiască şi să ajute mediul înconjurător cu respiraţia lor.

Magnetizează animalele, le atrag sau le sperie după bunul plac. Încearcă să facă acelaşi lucru şi cu fiinţele umane, în special cu copiii foarte mici, dar sunt alungaţi de zgomotele dezordonate ale maşinăriilor, de mirosul de insecticid şi de vaporii de alcool şi, chiar mai mult, de formele astrale de mânie şi de formele mentale de răutate, hoţie sau asasinat.

Elementalii din pădurile de pin, în afara excepţiilor rare în care unul dintre ei intră în relaţie cu un om şi se oferă să-l slujească, nu se îndepărtează niciodată de o zonă restrânsă situată, în mod normal, în jurul unui copac, pentru fiecare grup în parte, sau al unei păduri, pentru toţi.

Forma lor de societate este asemănătoare unei Teocraţii, deoarece fiecare grup are un monarh, dar acesta îndepi ineşte şi funcţii pe care le-am putea numi religioase, mandatul lui neprovenind din alegeri sau consensuri, ci din Graţia acordată

de către Spiritul, Geniul sau Totemul tribului.

Sistemul de guvernare este absolut natural, adică *piramidal* şi *popular,* cu o ierarhie inamovibilă, onestă, exemplară, care munceşte şi se preocupă mai mult de poporul său decât de sine, care le acordă atenţie tuturor. Puţinii vinovaţi care nu ţin cont de această lege milenară a obiceiurilor tradiţionale sunt prinşi, admonestaţi şi puşi să muncească sub pază, până când, încet-încet, se reintegrează într-o comunitate care nu le va reaminti de delictele comise, dacă putem numi astfel ceva ce pare mai curând o uitare, un produs al unor interferenţe psihologice comparabile cu anumite forme de nebunie obsesivă, dar anodină, la om.

Regele este rege aşa cum apa este apă şi Luna este Lună. Nici unui Elemental nu i-ar trece prin cap să pună în discuţie acest fapt sau să se îndoiască de el. Mintea lor fiind diferită de a omului, nu concep schimbările şi nici revoluţiile. Au un fel sănătos de a se mulţumi cu ceea ce cunosc şi, în orice caz, nu aspiră să cunoască mai mult. De multe ori, în reflecţiile mele asupra acestor fiinţe, m-a surprins imensa înţelepciune milenară a sistemelor lor şi contribuţia foarte constructivă la Planul Naturii, precum şi generozitatea cu care oferă tuturor atâtea lucruri

bune, fără a aştepta vreo recompensă sau vreo plată pentru darurile lor. Dacă uneori simt înclinaţii pentru vreo delicatesă sau pentru prezenţa unui anumit om care i-a *încântat,* sentimentele lor nu au nimic posesiv sau pasional; pur şi simplu se apropie de ceea ce le place aşa cum un drumeţ se apropie de un foc, uneori mai mult din curiozitate sau pentru a căuta o plăcere dulce şi suavă, decât pentru altceva.

Elementalii au şi ei secretele lor, echivalente cu *Secretele noastre de Stat,* şi nu ştiu de ce regele este rege şi nici sistemul după care îşi alege el sfetnicii din rândurile grupului. Ştiu însă că mulţimea le poartă un respect neclintit şi că, în felul lor, pot explica în mii de moduri de ce guvernanţii lor îi întrec în grandoare… Însă nu pot explica de unde vin aceşti guvernanţi.

Se reunesc periodic în adunări, în nopţile cu Lună plină, când formează adevărate comisii de lucru, sunt continuu informaţi despre mersul comunităţii, despre cine a murit şi cine s-a născut şi despre orice altă noutate, totul cu un spirit de mare linişte şi experienţă, ca cineva care *realizează* un rit repetat de milioane de ori.

Deşi toţi par egali şi nu au şcoli care să-i diferenţieze, unii sunt totuşi mai înţelepţi decât ceilalţi în ceea ce priveşte anumite subiecte şi se

consultă reciproc. Sunt atenţi unii cu alţii. Se ajută între ei. Un om acceptat de ei va fi dus de la unul la altul în încercarea de a i se răspunde la întrebări, însă va trebui să fie mereu pregătit să primească răspunsuri foarte lente şi fragmentare, pe care mai târziu va trebui să le aşeze într-o unitate logică, lucru de care Elementalii par a fi incapabili.

Omul care a reuşit să pătrundă în lumea lor *fermecată* şi s-a împrietenit cu unul dintre ei, îi va fi, în mod automat, stăpân, deoarece ei nu cunosc alt tip de relaţie decât cea de conducere-obedienţă. Sentimentul lor de camaraderie nu este altceva decât colaborarea la îndeplinirea anumitor ordine şi responsabilităţi, drepturi şi obligaţii. Aşadar, ei se vor supune omului, în timp ce acesta, la rândul său, le va respecta natura, neobligându-i să facă nimic ce ar fi împotriva obiceiurilor lor şi cu care nu ar fi de acord. În aceste cazuri se străduiesc foarte mult să fie utili, astfel încât ajung să se materializeze punctual pentru a face, de pildă, să sune puternic o poartă sau pentru a lovi o mobilă, anticipând venirea stăpânului lor acasă. Forma de societate pe care o menţin este atât de armonioasă încât, atunci când unul dintre ei se află în mod excepţional sub influenţa unui om, ceilalţi îi preiau muncile neterminate,

ajutându-l cât pot de mult să-şi îndeplinească cu bine noua sarcină. Într-un fel, toţi trăiesc o bucurie nevinovată şi dulce când cineva din Regnul Uman, pentru care au o mare admiraţie, se comportă bine şi respectuos cu unul dintre ei.

Fiecare are un nume prin care este recunoscut, cu toate că îl schimbă periodic din motive rituale.

Din răspunsurile lor se deduce că sunt buni cunoscători ai tuturor ştiinţelor naturale, inclusiv ai medicinei şi astrologiei. Dar ştiinţa lor este moştenită şi practică şi de aceea nu pot să teoretizeze asupra fenomenelor evidente observate. Iau arta ca atare, în mod natural, le place să danseze şi să cânte la instrumente astrale rustice, să îmbine între ele vibraţii pe care, o dată plăsmuite în scoarţa, frunzele sau rădăcinile copacilor, noi, oamenii, le recunoaştem drept culori.

Vom povesti şi despre câteva munci ale altor specii de Elementali.

Religia Elementalilor care locuiesc în pădurile de pin este o formă de Naturalism centrată pe cultul Spiritului arborelui care îi adăposteşte. Lui îi aduc ofrande de dansuri şi de energie astrală şi vitală. Deşi regele are funcţia de Mare Preot, toţi participă activ la celebrarea cultului, regele-

sacerdot fiind privit mai degrabă ca un maestru de ceremonii decât ca un intermediar. Există anumite perioade propice pentru celebrarea cultului, aşa cum altele sunt potrivite pentru naştere sau moarte. Din câte ştiu eu, o singură primejdie îi adună pe neaşteptate: apariţia, la suprafaţa Pământului, a unor Elementali gigantici şi monstruoşi care locuiesc în adâncuri şi care îi înghit cu ajutorul forţei de absorbţie a trompei lor; Elementalii pinilor par să constituie, în cantităţi mari, hrana acestor creaturi ale adâncurilor. În afara simplei fugi şi preveniri, nu am înregistrat mijloace de apărare împotriva ameninţării.

Un arbore nu moare atâta vreme cât nu moare rădăcina sa. Când se întâmplă acest lucru, Elementalii lui, slujitori devotaţi, realizează o ceremonie complexă pentru transplantarea Geniului sau Spiritului arborelui – care pe lângă conţinutul său material, îmbracă, în cazul pinilor, o stranie formă înaltă, alungită şi aproape umanoidă – într-o sămânţă sau într-un lăstar, întregul popor, ajutat de celelalte popoare Elementale din pădure, dacă există altele, va contribui la munca istovitoare de a face ca arborele nou să crească sănătos şi fără boli, răniri sau incendii. Când ajunge la un anumit număr de ani şi capătă o formă adultă, îl vor transforma în

Centru Religios al grupului şi ciclul reîncepe.

Pe lângă *totemismul* care ar putea părea rigid oamenilor, Elementalii trăiesc un sentiment religios superior, conştiinţa a *Ceva* care este în acelaşi timp Zeul Arborelui, dar şi al întregului Univers, pe care şi-l reprezintă ca pe un copac imens, plin de stele. Această credinţă se apropie, în mod misterios, de Arborele de Lumină întâlnit chiar şi în Creştinism, Brahmanism sau la cabaliştii evrei. Însă evită să vorbească despre El, cultivând o practică mistică şi o prudenţă care de multe ori le lipseşte oamenilor.

Aşadar, supravieţuire individuală, Societate, Religie şi o formă incipientă de Stat se unesc într-o singură modalitate sau, mai bine zis, într-un singur sens al vieţii, fără ca ei să aibă o conştiinţă superioară a nemuririi, dar şi fără să conceapă moartea ca pe ceva definitiv, ci ca pe o expresie în plus a ciclurilor din Natură, implacabile şi, în limitele înţelegerii lor, imuabile.

Capitolul VI
RELAŢII ÎNTRE ELEMENTALI ŞI OAMENI

Relaţia între ceea ce am putea numi Lumea Elementală şi Lumea Umană este mult mai strânsă decât s-ar cuveni să presupunem din perspectiva caracteristicilor şi a nivelului atins de gândirea ce predomină în momentul în care scriu, cu mai puţin de două decenii înainte de sfârşitul secolului XX.

Este cert că Umanitatea, cu explozia sa demografică necontrolată, cu modificările nu întotdeauna benefice ale *habitatului,* cu tendinţa sa spre artificialitate şi cu refuzul a tot ceea ce nu se încadrează în doctrinele materialiste sau în religiile exoterice, a tras o *cortină de fum* între ea şi ambianţa sa metafizică. Însă, dincolo de mistificări şi ignorante, lucrurile sunt aşa cum sunt. Chiar dacă un milion de orbi ar striga că Soarele nu există, acesta ar continua, ca întotdeauna, să dea lumină şi căldură tuturor, inclusiv acelora care îl ignoră şi îl neagă. Şi nu trebuie să conferim acestui fapt o valoare axiologică: procedând astfel, Soarele răspunde propriei sale naturi; pentru că nu poate să se nege pe sine însuşi, nu poate înceta să existe.

Astăzi, opinia are o importanţă enormă. Pendulul Istoriei a mers de la prioritatea absolută

a Profetului, a Conducătorului Divin, a cărui voinţă exprimată era lege pentru toţi, până la antiteza sa actuală în care numărul şi opinia domnesc asupra calităţii şi judecăţii. Părerea nebuloasă a unui înapoiat valorează la fel (şi uneori mai mult) ca înţelepciunea unui învăţat. Opinia acceptată depinde de cantitatea mijloacelor de exprimare aflate la dispoziţia unuia sau a celuilalt sau este dictată de interesele existente. Se subînţelege, de exemplu, că un ziar tipărit într-un tiraj zilnic de jumătate de milion de exemplare va conţine mai mult adevăr decât altul care reuşeşte să apară în doar câteva mii, mai slab prezentate şi distribuite. Prin urmare, oamenii admit că un lucru este cert sau incert, adevărat sau mincinos, în funcţie de dorinţa stăpânilor ascunşi ai opiniei publice, exprimată prin intermediul mult răspânditelor mijloace de comunicare în masă. Faptul, evident şi demonstrat de multe ori, că ştiinţa se contrazice şi că se contrazic chiar şi religiile odată cu trecerea anilor, ar trebui să ne atragă atenţia în mod serios asupra posibilelor greşeli din anumite afirmaţii; însă aceasta nu se întâmplă, căci mijloacele de difuzare sunt atât de răspândite şi au pătruns atât de adânc în subconştientul uman, încât ştiinţele nu pot fi considerate decât adevărate, iar credinţele

infailibile, deşi, în mai puţin de o sută de ani, s-au dezis de multe ori de afirmaţiile lor, înlocuindu-le cu altele la fel de deşarte şi de tendenţioase.

S-ar putea crede că o astfel de realitate corespunde caracterului evolutiv al unui mod de gândire care caută adevărul şi îl afirmă de fiecare dată când îl întâlneşte; dar aceasta ar fi o amăgire, o concesie nefirească.

Este evident, prin însăşi natura lucrurilor că, atunci când un copil evoluează şi se transformă în bărbat, această transformare se manifestă şi se reafirmă de la forma exterioară până la Esenţa Interioară a copilului, şi nu invers. Cu toate acestea, nu acelaşi lucru se întâmplă cu ştiinţele şi cu credinţele. Din miile de exemple care există, vom prezenta doar câteva pentru a oferi cititorului un punct de plecare care să-l ajute să-şi amintească şi să descopere chiar el altele, potrivite propriilor preferinţe.

În marile Universităţi din Europa s-a afirmat *ştiinţific,* pe la mijlocul secolului XIX, că aparatele mai grele decât aerul nu pot zbura, iar în secolul următor, al XX-lea, marile Universităţi din Europa au dovedit contrariul.

Dubla cenzură a Statului şi a Bisericii este o instituţie acceptată sub forma Sfântului Oficiu care, de-a lungul timpului, până în secolul XIX, a

supravegheat orice formă de expresie scrisă sau verbală. Astăzi, Statele şi Bisericile îşi pun mâinile în cap şi se scandalizează în faţa pericolului de îngrădire a libertăţii de exprimare, deşi tocmai ele o îngrădesc, chiar dacă într-o mai mică măsură, din spatele paravanului opiniei.

Făcându-se ecoul opiniei exprimate de Papa Ioan Paul al II-lea, cotidianul Vaticanului *L'Observatore Romano* a condamnat aspru astrologii şi horoscoapele, însă Papa Paul al III-lea şi Papa Leon al X-lea, ca să menţionăm doar câţiva, credeau în astrologie şi chiar consultau astrologi pentru a afla care sunt orele cele mai potrivite pentru convocarea Cardinalilor. Prin ordin papal, în vechea Universitate „La Sapienza" de la Roma s-a înfiinţat o Catedră de Astrologie, cu toate că, anterior şi sub presupusa şi imperativa inspiraţie a aceluiaşi Spirit Sfânt, alţi papi condamnaseră această ştiinţă în Conciliul de la Toledo, din anul 447 şi în cel de la Braga, din anul 561. Un teolog ca Pico della Mirandola spunea: „Astrologia corupe filosofia, denaturează medicina, slăbeşte religia, favorizează idolatria, îi scufundă pe oameni în sărăcie, nelinişte, fatalism, sclavie şi nefericire". Dacă ne aducem aminte că Papa Iuliu al II-lea i-a însărcinat pe astrologii săi să aleagă ziua cea mai potrivită pentru

încoronare, contradicţia devine evidentă. Nu este vorba, de variaţii formale sau de adaptări temporale, ci de reale negaţii şi practici opuse care denotă dezorientare şi ignoranţă, cu atât mai mult cu cât sunt mai *dogmatice* afirmaţiile lor.

Exact acelaşi lucru se întâmplă în cazul Elementalilor. Lumea a crezut în ei sau i-a negat în funcţie de modă, de alienarea psihologică specifică timpului şi regiunii. Mai presus însă de toate acestea, Elementalii există şi, de-a lungul nenumăratelor milenii, Omenirea a adunat mărturii despre existenţa lor. Foarte important este faptul că aceste mărturii coincid în epoci şi ţări diferite.

Religiile vechi, cu substratul lor misteric, mult mai *ecologice* decât cele actuale, îi asimilau şi îi includeau şi pentru a le respinge pe cele rele, apoi să tăbăcească piei şi să fermenteze lichide. I-au comunicat aparent enigmatica origine a drojdiei şi, îmbunătăţind-o, l-au învăţat să nu o piardă, pentru a o putea reproduce continuu.

L-au învăţat unde se află izvoarele ascunse de *apă minerală* şi cele termale. Din aceste motive, în ultimele cincisprezece secole, de când Elementalii nu mai primesc ofrande masive în temple, Occidentul e în stare doar să redescopere izvoarele folosite ultima oară de romani, iar

înaintea lor de multe alte popoare. Chiar dacă folosesc aparate electronice şi nuiele radiestezice improvizate, nu cunosc acea artă pierdută de a găsi un adevărat izvor de ape minerale.

Elementalii le-au arătat Oamenilor filoanele de metale şi pietrele capabile să reziste tensiunilor din construcţiile arhitectonice sau să canalizeze energii cosmice şi telurice, transformându-se în amulete. De asemenea, le-au arătat florile benefice şi cum să le folosească în ritualurile dragostei sau ale morţii. Le-au arătat oamenilor cheile de interpretare în scopuri divinatorii a mişcării stolurilor de păsări, a bancurilor de peşti şi a turmelor, pentru că Sufletul de Grup al animalelor presimte schimbările din Natură.

Oamenii din primele rase inteligente au fost instruiţi în artele navigaţiei şi ale agriculturii de către Elementali care, la rândul lor, răspundeau poruncii Zeilor. La momentul potrivit, au făcut să coboare Focul din cer şi să se ivească din măruntaiele Pământului în văzul în *calendarul sfinţilor.* Regente ale izvoarelor şi ale munţilor, ale râurilor şi ale drumurilor, Spiritele Naturii întreţineau relaţii şi schimburi fizice şi psihice cu oamenii.

Poate că cititorului i-a atras atenţia faptul că, din epoci foarte îndepărtate şi până acum, nu s-a

reuşit domesticirea nici unei specii de animale sălbatice. Cel mult se îmblânzeşte câte un individ izolat, dar puii săi se nasc şi cresc cu aceleaşi instincte periculoase pentru Om.

Secretul constă în raportul frecvent şi intens pe care oamenii din vechime l-au avut cu Lumea Elementalilor, reuşind în acest fel să influenţeze, cu adevărate vrăji, Sufletul de Grup al unei specii de animale. Astfel, prin încrucişări şi asentimente oportune, au obişnuit bovinele sălbatice să trăiască în preajma Omului, să muncească pentru el şi să se lase cu blândeţe mulse şi închise. În acelaşi fel, din lupi s-au desprins câinii şi din pantere şi lincşi, pisicile. Păsările, peştii şi reptilele s-au aflat şi ele, timp de mai multe milenii, sub regimuri de domesticire umană, deşi, până la urmă, au scăpat aproape complet de această vrajă, întorcându-se la forma lor primitivă şi sălbatică.

În mod similar, Elementalii au mai avut contacte cu Omul, pe care l-au instruit în privinţa puterii vindecătoare a plantelor, învăţându-l cum să le culeagă, să le sădească şi să le transplanteze în momentele propice din an şi sub influenţa anumitor aştri. L-au învăţat să ardă răşini pentru a atrage Spiritele bune oamenilor, arătându-le cum flăcările gravează în piatră primele semne ale unei

scrieri geometrice care le-a inspirat pe toate celelalte.

Le-au transmis învăţătura despre puterea cristalelor naturale, a gemelor care înconjurau în semn de protecţie capetele înţelepte ale primilor regi-sacerdoţi. I-au instruit chiar şi în lucrurile de care Elementalii înşişi se temeau cel mai mult, din cauza încărcăturii lor magnetice, anume să folosească armele ascuţite şi tăioase, realizate din metale roşii şi negre, cu mânere întărite mai întâi cu picături de rouă şi apoi cu pietre preţioase şi magice, care se încărcau cu lumina stelelor şi cu sarea lăsată de sudoarea de pe palmele războinicilor.

În postură de *moaşe,* i-au învăţat pe primii indivizi umani sexuaţi să aibă copii şi să fi aducă pe lume în mod corect. Şi au inspirat în bărbaţi şi în femei jocurile de muncă, de război şi de dragoste.

Au constituit punţi între înalţii Zei şi oameni, ducându-şi protejaţii în altarele de sacrificii şi făcând să dăinuie relaţia religioasă şi misterică.

Astăzi, artificialul a înlocuit în mare măsură relaţia dintre oameni şi Elementali. Numai în zonele în care nu a ajuns actuala civilizaţie materialistă se mai menţin contactele, deşi în mod precar.

Dacă ne gândim că maşinile, vacarmul, contaminările şi marile aglomerări haotice de oameni îi terorizează şi îi distrug, ne este uşor să deducem că am îndepărtat de noi vraja acelui vechi pact cu Elementalii.

Deşi la niveluri mult mai modeste decât în antichitate, Elementalii continuă totuşi să păstreze un oarecare contact cu oamenii.

CONTACTE SPORADICE CU ELEMENTALII

Folclorul european, cel mai bine studiat, a înregistrat chiar şi în perioadele recente anumite contacte între oameni şi Elementali. Cu toate că mai târziu vom expune câte ceva despre natura Elementalilor, şi nu doar despre pitici şi silfi, putem avansa o caracteristică practic comună tuturor Elementalilor. Dat fiind că trupurile lor nu sunt strict fizice, ei posedă o mare capacitate de a-şi schimba mărimea şi forma, putând semăna cu insectele sau cu munţii, cu animalele, cu plantele şi cu oamenii. În anumite condiţii şi în rare ocazii, ei pot deveni simulacre ale Zeilor, transformându-se în vehiculele lor.

Deşi credinţa populară îi face să pară inamicii oricărei religii, acest lucru nu este adevărat,

dimpotrivă. Altfel spus, sacerdoţii actuali ai unor religii care şi-au pierdut caracterul esoteric, mai mult sau mai puţin ignoranţi, obişnuiesc să condamne şi să atace cu toate armele pe care le au la îndemână Creaturile Naturii care, deşi au un caracter pasiv, o dată provocate, pot ajunge la reacţii foarte violente, producând tot felul de nenorociri, devenind ceea ce nu ar fi vrut să fie, adică forţe de temut, din cauza ignoranţei unor oameni care aruncă pietre deasupra propriilor capete, pentru ca apoi să blesteme piatra care i-a rănit.

Elementalii, ca mai toate fiinţele cu trupuri eterice, se manifestă mai uşor în umbră şi în locuri ascunse şi îndepărtate, deoarece descărcările de fluxuri fotonice le vătămează pielea eterică, aşa cum o puternică furtună de nisip dăunează pielii noastre fizice. Există însă în zonele apropiate de marea Mediterană, mai precis în insulele foarte magnetice ale Mării Egee, varietăţi care rezistă bine şi cărora chiar le plac razele Soarelui, ei făcându-şi apariţia în primele ore ale după-amiezii. Au înfăţişarea şi mărimea complet umane şi în antichitatea clasică se spunea că substanţa trupului lor, care poate fi chiar palpabilă şi solidă, este constituită dintr-o concentrare a Luminii lui Apollon. Ceva asemănător cu carnea angelică pe

care teologii creştini au atribuit-o unor îngeri.

Frumuseţea acestor Elementali Solari este celebră şi tuturor, ambelor sexe deopotrivă, le place să ispitească oameni tineri care, atunci când se prind în mod exagerat în jocurile lor, suferă tulburări nervoase, de cele mai multe ori ireversibile, inclusiv nebunie bazată pe idei circulare şi obsesii. Se spune că sunt *norocoşi* cei care şi-au pierdut doar graiul sau au rămas orbi.

Există o întreagă *faună* de forme elementale neobişnuite care, de obicei, se întrezăresc în locuri întunecate sau a căror prezenţă o resimţi instinctiv. În alte situaţii, o ambianţă propice şi un psihic uman tensionat de frică sau de nelinişte le permit să se facă vizibili, iar uneori pot trece drept oameni pentru cei care s-au rătăcit şi întreabă încotro s-o ia sau pentru cei care dau pomană.

În afara magicienilor şi adevăraţilor ocultişti, cei care au mai multe şanse de a intra în contact cu ei sunt copiii, bolnavii, femeile însărcinate şi bătrânii. Există în natura Elementalilor un amestec de dorinţă înnăscută de a-i ajuta pe oamenii mai slabi, şi de spirit zeflemitor, viclean şi răzbunător care apare, în special cel răzbunător, în prezenţa persoanelor rele sau nemăsurat de orgolioase sau despotice. Ca nişte copii curioşi, au o afinitate pentru acei oameni care, având corpuri

foarte frumoase sau diforme, se evidenţiază de restul.

CONDIŢII FAVORABILE PENTRU VEDEREA UNUI ELEMENTAL

Nu vom vorbi despre lucruri oculte şi nici despre mijloacele prin care orice Spirit al Naturii este obligat să apară în faţa exorcistului. Ne referim la dispoziţia pe care trebuie să şi-o asume orice om care vrea să aibă experienţa, fără îndoială interesantă, de a vedea sau de *a simţi* un Elemental, fără altă intenţie decât experienţa în sine, străduindu-se ca aceasta să fie utilă Sufletului său.

Vom arăta mai multe etape succesive care fac posibilă percepţia sau contactul cu un Elemental de tip Gnom.

Prima etapă: trebuie găsit un loc îndepărtat de aglomeraţiile umane, de preferinţă împădurit, dar unde se poate ajunge uşor, fără griji sau dureri care să tulbure sufletul. În aceste aventuri, trebuie evitat orice tip de alpinism sau ruralism în cazul celor care nu sunt obişnuiţi cu acest lucru, deoarece efortul fizic nemăsurat şi starea de perturbare emoţională generată de acesta i-ar putea respinge pe adevăraţii Elementali, atrăgând

viziuni şi forme mentale care nu au nimic în comun cu Spiritele Naturii. Este mai bine să nu vezi nimic decât să te încrezi în pure fantezii.

A doua etapă: Să ne analizăm profund, asigurându-ne că ceea ce intenţionăm nu urmăreşte niciun scop egoist şi nici nu-şi propune relatarea celor întâmplate prietenilor sau rudelor. Trebuie luat în considerare că, din cauza gradului scăzut de protecţie sau a greşelilor aspirantului, i se pot întâmpla evenimente nefericite şi, de aceea, trebuie să fie pregătit din toată inima pentru ce va vrea Dumnezeu. Pentru a mări siguranţa, nu se va face uz de niciun fel de drog, tutun sau alcool, alimentaţia va fi uşoară şi se va duce o viaţă cât mai pură cu putinţă timp de câteva luni înainte de a începe această experienţă.

A treia etapă: Persoana va veni la locul respectiv singură sau cu un număr minim de însoţitori care caută acelaşi lucru. Va instala tabăra într-un cort sau într-o casă rustică, făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă şi vorbind puţin. La plecarea spre locul unde se aşteaptă întâlnirea, să nu se folosească niciun alt metal în afară de aur sau argint, evitându-se pe cât posibil hainele făcute din fibre sintetice sau din piele de animal prost tăbăcită. Corpul trebuie să fie curat şi mintea lipsită de prejudecăţi şi de temeri. Va

aştepta evitând orice agitaţie. Îşi va repeta în minte că singurul lucru pe care îl doreşte este să vadă sau să intre în contact cu un Spirit al Naturii, în scopuri prieteneşti şi pacifiste. Fără a adăuga ideea de târg, ci doar pe cea de dăruire, poate aduce ceva dulce, aromat, fructe sau parfumuri care se depun cam la cincizeci de metri de locul unde s-au instalat observatorii.

A patra etapă: întoarcerea la locul presupusei întâlniri ori de câte ori este cu putinţă, se va face în linişte şi cu aceeaşi bună dispoziţie. Experimentatorul se va aşeza pe iarbă sau pe un buştean aşteptând, de la apusul Soarelui, până la câteva ore după miezul nopţii; nu va aduce nimic de băut sau de mâncat, în afară de puţină apă şi o mână de fructe uscate. Se va abţine de la orice altă manifestare a vreunei necesităţi fiziologice. Va rămâne tot timpul treaz. Va stabili un plan cu numărul de zile cât va rămâne în acel loc şi-l va respecta, chiar dacă va avea sau nu noroc. În cazul în care va vedea un Elemental, va păstra un *calm* absolut şi va ţine minte că nu este vorba despre nimic *supranatural,* ci despre o altă creatură a lui Dumnezeu, cum suntem şi noi. Dacă doreşte să-i comunice ceva şi distanţa este prudentă, acest lucru îl va realiza mental, dar mişcând buzele ca şi cum ar vorbi cu adevărat. În

cazul din urmă, va încerca să vorbească numai prin răsuflare, cu vocea abia auzită, dar fermă şi sigură. Va arăta bunăvoinţă faţă de ceea ce Spiritele Naturii vor dori să-i arate, fără a se lăsa speriat de nimic. Acela care, văzând ceva sau crezând că vede, intră în panică, să fugă iluminându-se cu o lanternă şi să nu mai repete încercarea sa niciodată în această viaţă, rugându-se mai bine, în străfundul sufletului, ca Stăpânii Destinului să fie milostivi cu slăbiciunea sa, pe care o va compensa realizând fapte pioase şi donaţii anonime către nevoiaşii din regiunea în care a avut această experienţă. Locul întâlnirii trebuie eliberat de orice deşeu uman şi pentru experienţă se va alege o serie de nopţi încadrată între Luna Nouă şi Luna Plină şi niciodată invers.

A cincea etapă: Pentru a se evita problemele neaşteptate, indiferent dacă observarea a fost sau nu încununată de succes, nu trebuie povestită unor persoane care sunt străine de aceste lucruri. Cel mai bine este să fie trecută sub tăcere experienţa proprie sau să fie povestită în mod impersonal, lăsând să treacă un număr mare de ani, care să decanteze falsele entuziasme şi falsele decepţii. Trebuie să ţinem minte întotdeauna că cel care reuşeşte să vadă sau să intre în contact cu un Elemental nu este nici mai bun, nici mai rău

decât cel care nu reuşeşte, deoarece drumurile pe care ni le aleg Zeii sunt misterioase; şi nu aduce fericire încercarea de a rezolva sau de a interpreta enigme care se află în momentul de faţă mai presus de conştiinţa noastră sau de puterea noastră de înţelegere.

Capitolul VII
RELAŢII ÎNTRE ELEMENTALI ŞI FENOMENELE NATURALE

Apogeul doctrinelor materialiste din secolele XVIII ŞI XIX, apărute ca o reacţie mai mult sau mai puţin justificată la dogmatismul întemeiat, într-o măsură mai mare sau mai mică, pe Biblie, al bisericilor din Occident, a convertit cea mai mare parte a Omenirii civilizate la credinţa în hazard, respingând cauzalitatea şi sensul tuturor lucrurilor, în succesiunea şi în ansamblul lor. Recunoaşterea cauzalităţii, aşa cum se făcea de milenii, implică acceptarea unei Fiinţe Superioare sau a lui Dumnezeu, în care Universul este în mod misterios scufundat. Fiinţă care veghează nu numai asupra mersului galaxiilor, ci şi asupra viermilor şi – ceea ce le-ar conveni mai puţin materialiştilor, dialectici sau nu – asupra vieţilor umane.

Anatema materialistă împotriva bisericilor şi a preoţilor s-a extins şi asupra formelor ştiinţifice, literare şi artistice tradiţionale. Astfel, se consideră că orice element tradiţional este absurd, căci, este bine ştiut faptul că, atunci când se declanşează o avalanşă, aceasta nu se opreşte la marginea drumului, ci netezeşte totul până îşi pierde forţa cinetică. Prin urmare, brutalitatea materialistă, folosindu-se de laşi şi de *nepăsători,* de cei care l-au renegat până şi pe Iisus, a înmormântat şi a călcat în picioare cunoştinţele din epoci precedente rămase la dispoziţia publicului. S-au învăţat lucruri noi, dar s-au uitat cele vechi, drept pentru care progresul mult trâmbiţat al civilizaţiei materialiste a rămas la zero, împotmolit fiind în propriile reziduuri, a căror contaminare pune astăzi într-un pericol teribil însăşi viaţa planetei pe care o numim Terra.

Nu ne miră atunci că frumoasele culori ale răsăritului şi ale asfinţitului sunt considerate simple reflexii şi refracţii, nuanţele mării, rezultat al combinaţiilor termochimice, iar începutul şi sfârşitul vieţii plantelor, animalelor şi oamenilor, simple fenomene întâmplătoare, într-o lume în care lucrurile sunt văzute astfel, totul este demn de dispreţ şi plictisitor, justificând acel zbucium nedefinit care îi duce la droguri şi la sinucidere

până şi pe copiii prezentei forme de civilizaţie.

Noi, filosofii esoterici, nu negăm joculinteracţiunilor fenomenelor şi nu l-am negat niciodată. Şi rog, în numele atâtor predecesori venerabili, să nu fim confundaţi cu şarlatanii care s-au folosit întotdeauna de astfel de subiecte şi care au existat întotdeauna şi nici cu preoţii exoterici, care se îngrijesc mai mult de rotunjirea burţii decât de creierele lor inerte. Însă un lucru sunt efectele şi altul cauzele; şi nu vorbim de cele fizice, care, după cum ştim dintotdeauna, sunt la rândul lor efectele altor cauze anterioare, aşa cum ne arată Karma hinduşilor, ci de cele metafizice, care dau sensul şi finalitatea a tot ceea ce este fenomenal şi a întregii fenomenologii.

Ştiinţa Tradiţională ne învaţă că Spiritele Naturii intervin în toate fenomenele naturale. Sufletele lor de Grup au acumulat experienţa care a stabilit ritmurile de creştere a cojilor de nucă pentru a le face mai rezistente şi pentru a putea, totuşi, să menţină în circumvoluţiunile lor destulă umiditate pentru ca învelişul dur să se rupă la momentul potrivit germinării. Aceeaşi experienţă a conceput solzii peştilor pentru a-i face mai flexibili şi hidrodinamici; a pictat ochii de bufniţă pe aripile fluturilor de noapte pentru ca aceştia să-şi înspăimânte urmăritorii şi a dat lumini

fosforescente locţiitorilor abisurilor marine pentru a se putea lumina şi pentru a se face remarcaţi. A rânduit emisiile supersonice ale liliacului pentru zborul în întuneric absolut şi un fel de giroscop păsărilor migratoare pentru uimitoarele lor călătorii în care le duce viaţa.

Elementalii de nivel superior au adăugat practicii frumuseţea şi au înconjurat astfel marginile mantiei marine cu un guler de spumă, au modelat oraşe şi turnuri din nori şi chipuri austere din pietre. Au folosit toate mijloacele aflate la îndemână pentru ca Soarele să strălucească în timpul zilei, iar stelele, atât cele existente, cât şi cele care nu mai sunt, să înfrumuseţeze negura nopţilor noastre. Nu le-au creat ei pe toate, aceasta nu era în puterea lor, dar ne-au permis să le admirăm şi au dat Naturii accente de culoare şi de sunet care să ne facă suportabilă şi chiar fericită şederea în această dimensiune. Culoarea, muzica, arhitectura, dansul, totul a fost reunit armonios de aceşti minunaţi artişti.

Îngerii păzitori, o altă varietate de Elementali, au insuflat în Sufletele noastre pustiite speranţa şi entuziasmul şi, cu ajutorul Silfilor vânturilor, au ridicat steagurile care flutură pe bronzul gloriei şi s-au aliat cu Gnomii în căutarea tezaurelor

ascunse pentru ca nimeni să nu se simtă sărac fără speranţă.

Altă dată slujitori ai lui Anubis sau ai lui Charon, ei ajută astăzi Sufletele în momentul întotdeauna dificil al dezîncarnării şi al naşterii într-o nouă viaţă, chemând pentru cei aleşi darurile Ursitoarelor, în acel moment în care relaţiile dintre aştri desenează vârfurile de săgeţi în hărţile natale ale horoscoapelor.

ÎNGERUL PĂZITOR

Unul dintre multele mituri (realităţi psihologice) pe care Creştinismul le-a cules din vechile religii misterice se referă la îngerul Păzitor.

Când se naşte un copil, spun Vechile învăţături, principiile sale superioare nu se încarnează deodată, ci treptat, ceea ce face ca nou-născutul să fie lipsit de corp mental în adevăratul sens al cuvântului şi să utilizeze doar un subcorp mental al corpului său emoţional. Aceasta îl face fragil în faţa circumstanţelor vieţii. De aceea, până la vârsta de şapte ani, este ajutat de compania neobosită a unui Elemental care îi sugerează, ca o voce interioară, ce lucruri trebuie să evite pentru că sunt periculoase. Este vorba de

o formă de manifestare a unui instinct inteligent sau cel puţin antrenat, deoarece vom vedea mai târziu că Elementalii nu pot fi numiţi cu exactitate *inteligenţi.*

A fost reprezentat cu figură umană, în general cea a unei tinere foarte frumoase, împodobite cu aripi mari, care, conform unui simbolism vechi, reprezintă *protecţia,* dar, în acelaşi timp, *prezenţa morţii.* Uneori poartă în mână o ramură de chiparos sau un simplu felinar.

Cu câteva excepţii, doar copiii pot să-l vadă şi să-l perceapă în vreun fel. Corpul său este deosebit de plastic şi asumă formele care ar putea fi cele mai plăcute pentru copil, iar dacă acesta este receptiv îl învaţă jocuri şi îi prezintă Gnomii dansatori şi pe neliniştiţii Elfi care locuiesc în corolele florilor.

Îngerul Păzitor reprezintă încă un serviciu pe care Natura îl oferă, fără excepţie, tuturor oamenilor. Din nefericire, cutrecereaultimelor douăsecole, contaminarea ambientală şi automatismul cu care sunt educaţi copiii în oraşele mari, fiind introduşi în viaţa adulţilor înainte de vreme, diminuează puterea de protecţie a Naturii şi îngerul Păzitor se transformă într-un martor rigid şi neputincios în faţa degenerării rasei umane.

PUTEREA STRANIE A NODURILOR

În toate vechile reprezentări ale simbolurilor magice putem vedea figuri în cruce, de la urmele de năvoade de pe ceramica neoliticului japonez până la zvasticile din templele hinduse şi de pe vasele greceşti, elementul Quincunce din Teotihuacán sau nodurile medievale care mai târziu aveau să împodobească pălăriile episcopilor catolici. Marinarii din toate timpurile au dezvoltat o artă şi un ritual de facere şi desfacere a nodurilor şi, după modul în care îl realiza fiecare, se putea recunoaşte dacă aparţine sau nu milenarei confrerii a Fiilor lui Poseidon.

Amuletele romane şi celtice ne arată degetele unei mâini încrucişându-se şi, chiar şi astăzi, multe persoane o fac pentru a opri fenomenele malefice a căror apropiere o presimt.

Unii Elementali de tipul Gnomilor şi al Zânelor pot fi mai uşor văzuţi cu ajutorul unui nod scobit în lemnul unui copac bătrân.

Nodul şi caierul sunt strâns legate de lumea Elementalilor, a Geniilor şi inclusiv de cea a marilor îngeri. Caierul îl ţes şi îl desfac Parcele, până când cea numită Atropos taie firul cu un foarfece magic şi omul respectiv moare. Există un

nod pe care Elementalii Istoriei i l-au prezentat lui Alexandru ca o condiţie prealabilă pentru cucerirea Asiei, nod care, după unii, aparţinea unei cvadrige fermecate, iar, după alţii, era vestigiul unei cărţi mari din vechea cultură a nodurilor aduse din îndepărtata Chină.

De asemenea, un alt nod se face, în mod tradiţional, la cordonul ombilical, atunci când se naşte un copil şi, de aceea, *Omfalos* din Delfi apare acoperit de noduri şi funii întreţesute. Un nod este şi intersecţia drumurilor oferită de Zei lui Oedip, unde el îşi alege tragedia, un nod este şi răscrucea din Tarotul de origine egipteană şi, de asemenea, bifurcaţia cărărilor care, în mitologia medievală, se prezintă Cavalerului aflat în momentul Iniţierii.

Astfel, în fiecare moment al Istoriei Umanităţii, nodul a fost unul dintre simbolurile unirii acesteia cu Elementalii şi cu Zeii care îi guvernează. Lucrurile Primordiale nu sunt încuiate şi nici sudate între ele, ci sunt fixate în mod elastic şi, dacă devin funcţionale, produc muzică şi există în întuneric… Sunt legate între ele.

ELEMENTALII SUNT EXTRATEREŞTRI?

În ciuda tuturor *deschiderilor* psihologice care s-au manifestat în secolul XX cu privire la Cosmos şi în ciuda faptului fizic că, până în acest moment, doi oameni au păşit pe Lună, iar aparatele speciale investighează fotosfera solară şi cele mai îndepărtate planete, supravieţuieşte diferenţierea arbitrară între ceea ce este *terestru* şi *extraterestru.* Dacă am fi reuşit cu adevărat să aprofundam concepţia despre Univers şi să ne privim Planeta ca pe un arbore oarecare dintr-o imensă pădure, am fi putut înţelege multe lucruri care deocamdată nu ne sunt vizibile.

Procesul de geocentrism şi antropocentrism este însă foarte vast şi e caracterizat de o inerţie foarte puternică.

În momentul în care scriu aceste rânduri, există încă milioane de persoane care cred că Dumnezeu, Dumnezeul Absolut, s-a încarnat o singură dată şi în mod unic în mijlocul unui anumit trib uman de pe această planetă şi că aceasta nu s-a mai întâmplat în nicio altă ocazie sau loc. Astfel domeniul *extraterestru* este redus la rolul unui simplu loc cu un conţinut mai puţin valoros decât Pământul.

Pe de altă parte, problemele grele ale secolului nostru – cele la care nu se întrevăd soluţii – au dat naştere unei psihoze de *fugă spre*

înainte şi, plecând de la anumite observări ale obiectelor zburătoare încă neidentificate şi neconfirmate, s-a format o neo-mitologie despre invadatori din alte lumi care, ca şi când ar fi nişte îngeri inocenţi, iar uneori răzbunători sau salvatori, pândesc asupra mersului Umanităţii.

De aceea nu lipsesc cei care se întreabă dacă Elementalii sunt de origine extraterestră sau dacă există Elementali şi în afara Pământului.

Dacă aprofundam problema originilor, vom ajunge la concluzia că toţi suntem extratereştri, căci este imposibil ca Pământul să fi existat dintotdeauna. Spiritul Uman fiind nemuritor, trebuie să fi locuit în altă parte înainte să existe Pământul şi va continua să se manifeste în alte locuri când această planetă îşi va fi îndeplinit ciclul fizic şi va dispărea. Aceasta nu vrea să însemne că am sosit în nave spaţiale şi nici în rachete de felul celor pe care le construiesc oamenii actuali. Vechile învăţături ne vorbesc despre migrări cosmice ale unor mari grupuri de Suflete care îşi schimbă *casă,* părăsind-o pe cea veche, ajunsă în ruine, pentru una construită recent şi aptă pentru a adăposti în ea noi experienţe.

Deoarece Elementalii reprezintă o formă de viaţă diferită de cea umană, dar, totuşi, o formă de

Viaţă, trebuie să presupunem că şi ei se deplasează de la o planetă la alta, de la un astru la altul, urmând traseul misterios care marchează sensul a tot ceea ce există.

Ni se spune, de asemenea, şi am menţionat deja acest lucru, că există Elementali care guvernează şi apără chiar şi aştrii, dar că nu trebuie să-i confundăm cu Spiritele Aştrilor, care au drept corp formele mai mult sau mai puţin sferice ale acestora. Tibetanii numeau aceşti imenşi şi extrem de puternici Elementali care au grijă de corpurile materiale din Cosmos, Chohani de lumină sau Dhyân Chohani. Aşadar, Pământul nostru este guvernat, la fel ca şi toate celelalte Corpuri Cereşti, de propriul Dhyân Chohan sau regent. Pe lângă aceasta, o adevărată *faună* de Elementali trăieşte în spaţiile extraterestre pe care ştiinţa actuală le recunoaşte deja, nu ca viduri absolute, aşa cum se afirma cu înverşunare până acum mai puţin de un secol, ci ca spaţii pline de un fel de atmosferă mult mai subtilă decât aerul pe care-l respirăm. Lucru de altminteri logic, deoarece condensarea Materiei trebuie să fie treptată, astfel încât particulele vor fi mai rare în locuri îndepărtate de centrele de concentrare gravitaţională care constituie aştrii fizici.

Elementalii, adevărate *calculatoare,* mult mai

perfecţionate decât cele pe care le cunoaştem şi le vom cunoaşte, sunt însărcinate cu menţinerea automată a întregului Cosmos şi a locuitorilor săi. Au fost programaţi de Zei, care sunt, la rândul lor, Fiii Enigmei pe care o numim Dumnezeu.

Recomandăm cititorului să nu creadă din acest motiv că Elementalii ar fi simple maşini. Mai bine să descoperim că propriul nostru corp fizic, vital, emoţional şi partea inferioară a celui mental sunt de asemenea un fel de *bioroboţi* sau *calculatoare* şi nu le considerăm, din acest motiv, demne de dispreţuit, ba dimpotrivă… trecem chiar la extrema cealaltă.

Capitolul VIII

SPIRITELE NATURII ŞI CELELALTE SPIRITE

Termenul şi denumirea de *spirit* sunt la fel de imprecise şi de greu de captat ca şi spiritele însele. Nu este materie, nu este energie… se află mai presus de acestea. Nu este doar metafizic, ci este şi meta-energetic şi chiar para-raţional. Dar aceasta depăşeşte finalitatea micii cărţi de faţă, care nu-şi propune să trateze despre lucruri atât de profunde; pentru moment, este de ajuns să înţelegem că, atunci când vorbim despre *spirite,* ne limităm la identificarea unei Fiinţe pentru a o diferenţia de un Lucru sau cel puţin de formele mai puţin evidente ale Fiinţei pe care le numim *Lucruri.*

Abordând un ton atât de ponderat vom vorbi despre linia evolutivă sau linia vieţii în care se află Elementalii.

EXISTĂ CU ADEVĂRAT EVOLUŢIE?

Când a fost lansată în secolul **XIX** teoria evoluţionistă – care a devenit repede credinţă dogmatică, în pofida avertismentelor unuia dintre cei mai mari promotori, Darwin – s-a crezut că se

descoperise cheia de aur a Universului.

Fără îndoială, noua teorie (care, de fapt, în multe dintre aspectele sale era deja cunoscută în Orient, din India şi până în Tibet şi Egipt, în timp ce Occidentul o cunoscuse sub forma popularizată de pitagoreici) era foarte interesantă şi înlătura multe *tabu-uri,* născute din studiul monocord al *literei moarte* a Bibliei. În această operă, în aşa-numitul *Vechi Testament,* se afirmă că au trecut doar şase milenii din momentul în care toate fiinţele vii cunoscute au intrat şi după aceea au ieşit din Arcă, ajungând, inclusiv Omul Adamic, fără transformări şi adaptări până în zilele noastre; posibila descendenţă a lui Cain, precum şi femeile de pe *Pământul lui Enoh* nu se menţionează, cu excepţia relaţionării lor tardive cu aborigenii americani. Primele săpături şi studii atente ale colecţiilor paleontologice existente astăzi arată clar că planeta a fost populată în timpuri trecute de o faună şi de o floră diferite de cele actuale. Dar valul evoluţionist a fost atât de nimicitor, încât nu s-a limitat la detalii, ci a dat de înţeles că omul nu era ceea ce propusese Darwin, un frate mai mare al maimuţei, ci descendentul acesteia. *Pozitiviştii* au extins la nivel social noua credinţă şi au împărţit, foarte siguri pe ei, trecutul omenirii în etape care, după părerea lor s-ar

exclude, dacă ar exista simultan: prima – magică, a doua religioasă, a treia filozofico-metafizică şi a patra, încununarea tuturor, ştiinţifico-pozitivistă.

Toate acestea erau predate cu emfază în toate instituţiile de educaţie prestigioase şi erau susţinute de evidentul triumf al Civilizaţiei Occidentale asupra multor maladii care fuseseră considerate drept *blesteme ale lui Dumnezeu;* astfel, într-o lume în care aproape totul părea că merge spre o violentă creştere şi perfecţionare, cu ajutorul împotrivirii obtuze a Bisericilor care cedau când era deja prea târziu şi, urmărind o cazuistică specială, aderau la majoritatea ideilor evoluţioniste – inclusiv la cele politice – s-a produs intrarea în extraordinarul secol **XX**, cu siguranţa absolută că evoluţia este un fapt indiscutabil.

Avea să se acorde însă curând atenţie vocilor de alarmă care se ridicaseră deja în secolul trecut din numeroase şi diferite poziţii. Ştiinţa excavării sistematice, pe care în mod normal o numim Arheologie, precum şi Muzeologia au demonstrat că evoluţia, faptul de a exista, nu este ceva atât de simplu de clasificat cum se credea, ci cuprinde cicluri enigmatice, progrese şi regrese aparente, convieţuirea formelor de civilizaţie magică cu cea ştiinţifică, uneori chiar având o tehnică foarte avansată, cum este incontestabilul exemplu al

Piramidelor din Egipt şi al zidurilor oraşului Sacsahuaman din Perú. În ceea ce-l priveşte pe Om în sine, niciodată nu a fost găsită *veriga lipsă* care să-l înrudească cu maimuţa, căci apariţia măsurătorilor cu Carbon 14 a demonstrat că faimosul *craniu de la Piltdawn* a fost un *puzzle* făcut în glumă de nişte studenţi, care au combinat fragmente din craniile unui negru şi al unei maimuţe, cu unele vârfuri de săgeţi învechite artificial. Ştim astăzi că înaintea civilizaţiei noastre au existat altele foarte strălucitoare şi că atât de calomniata Atlantida, a cărei ultimă rămăşiţă este citată de Platon, a existat efectiv şi fiind scufundată în mijlocul Atlanticului, deşi, la data la care scriu, încă nu s-au găsit – sau nu s-a ştiut să se analizeze – urmele care să demonstreze că fusese locuită de fiinţe umane. Dintr-o anumită perspectivă, este evident că există evoluţie, deşi este cuprinsă în marele dans al înaintării şi întoarcerii, al căutărilor lăturalnice şi independente ale perfecţiunii. Nu este evoluţia aclamată de *evoluţionişti*i secolului XIX, dar există şi se pare că a existat de la primele manifestări… ale formei. Şi aceasta este ceea ce vrem să punem în evidenţă. Bacteriile, de exemplu, sunt foarte simple şi puţin evoluate şi, totuşi, s-au menţinut la fel de puternice timp de milioane de ani, fără

schimbări aparente. Unele insecte fosile, de pildă libelulele din Mezozoic, pentru a lua un caz concret, se află acum închise în mormintele lor de piatră, deosebindu-se de cele actuale numai prin mărime. Este forma cea care evoluează cu adevărat? De ce să nu ne gândim că Sufletele ar putea ajunge la o conştiinţă mai profundă şi că viaţa poate avea o dezvoltare majoră, făcând să se schimbe formele, aşa cum fotografiile succesive ale unei benzi de cinema, trecând rapid prin faţa ochilor noştri, ne dau ideea unei evoluţii continue şi aparent nesfârşite? Dacă toate lucrurile sunt însufleţite, Sufletul fiind motivul pentru existenţa celor însufleţite, de ce nu şi-au schimbat forma insectele, aşa cum au făcut-o mamiferele? De ce s-au găsit bacterii din Paleozoic mai mult sau mai puţin identice cu cele actuale?

Dacă vegetalele, animalele şi oamenii sunt toate Spirite care îşi caută perfecţiunea prin nenumărate reîncarnări, de ce unele se schimbă atât de mult încât spunem că evoluează în timp, iar altele nu? Şi chiar dacă am nega Spiritul şi reîncarnările sale, în cel mai pur stil materialist al secolului XIX, problema n-ar fi rezolvată, căci fosilele şi amprentele lor continuă să ia în derâdere, unele da, altele nu, orice teorie evoluţionistă… Şi orice teorie anti-evoluţionistă.

Ne rămâne o posibilitate de a înţelege toate acestea în lumina învăţăturii Tradiţionale. Conform acesteia, nu toate fiinţele vii se află în aceeaşi *linie de perfecţionare* sau, dacă ne-am referi la ceva mai mult decât simpla formă, nu ne aflăm toţi în aceeaşi *linie de evoluţie.*

LINIA DE EVOLUŢIE DEVICĂ SAU ELEMENTALĂ

Conform învăţăturilor Vechi, pe Pământ convieţuiesc nu mai puţin de şapte linii de evoluţie. Şi inclusiv între fiinţele manifeste şi vizibile există diferenţe de căi evolutive, iar trecerea timpului-experienţă se plăsmuieşte într-un fel la unii şi în altul (sau în niciunul vizibil) la alţii.

Elementalii ar aparţine unei Linii de Evoluţie, ca să o numim astfel, diferită de cea a Oamenilor. Nu vrem să spunem că ar fi *etern distinctă,* ci că, în perioada de timp pe care o putem concepe, ele sunt diferite.

Caracteristica principală a Liniei Elementale este că indivizii ei nu sunt, în sensul strict al cuvântului, indivizi, deoarece le lipseşte un Eu aşa cum îl au oamenii; nu au minte ca noi şi, prin urmare, nu se pot re-cunoaşte şi nici nu pot cunoaşte în acelaşi mod. Esoteriştii indieni îi numesc *ceva,* deoarece strălucesc, dar şi *amânasa,* fiindcă nu au minte. Nu au ceea ce numim *voce a conştiinţei* şi nu disting, din punct de vedere moral, binele de rău. Dacă nu fac rău, nu este din motive etice, ci pentru *că programele* lor nu includ agresiuni inutile şi periculoase pe

care le-ar putea comite. Dar când sunt atacaţi şi violenţa depăşeşte orice limită de securitate întipărită în structura lor intimă, Elementalii pot ataca şi pot continua să o facă până la distrugerea formală a inamicului lor.

Această caracteristică a lipsei minţii face ca, aşa cum scriam mai înainte, Elementalii să nu se teamă de moarte. Dar nici nu savurează nectarul nemuririi şi nici nu îi chinuie îndoiala.

LOCUITORII STATUILOR

Poate că cititorului i-a atras atenţia marea importanţă pe care au acordat-o statuilor toate civilizaţiile vechi, nu numai în scopuri estetice, ci şi pentru că le atribuiau puteri magice şi miraculoase. Acest lucru nu s-a pierdut şi, atât în Orient, cât şi în Occident, putem încă vedea numeroase ofrande ce reamintesc de vindecări miraculoase realizate de statuile zeilor şi de imaginile sfinţilor.

Valul de reînnoire care s-a plăsmuit odată cu Papa Ioan al XXIII-lea, în acest secol XX (clarificăm astfel deoarece a existat şi un alt Ioan al XXIII-lea, pe care e mai bine să nu-l pomenim), a ajuns până la unele biserici cu propunerea să se înlocuiască vechile icoane, precum şi statuile

semidistruse, cu altele întregi care să le reproducă, însă poporul a reacţionat ghidat de instinctul său sănătos, opunându-se categoric acestor schimbări. Deşi vag, oamenii ştiu că vechile imagini erau *încărcate,* iar cele noi nu ar fi. Dar… încărcate cu ce? Ce este acel ceva care permite anumitor imagini, în general vechi, să aibă puterea de a dărui unele lucruri care li se cer şi chiar de a realiza anumite minuni pe care ştiinţa actuală nu reuşeşte să le explice, cum este cazul celor recent studiate, săvârşite de Fecioara din Guadalupe, din Mexic? Ştim că s-au făcut numesoase înscenări, că s-au astupat cu ceară micuţele găuri de pe chipuri, astfel încât căldura lumânărilor aprinse să provoace un simulacru de lacrimă, şi multe astfel de lucruri. Însă gama de înşelăciuni vechi şi moderne nu acoperă toate marile şi micile fenomene *paranormale* înregistrate. De la Herodot şi până la actualii ziarişti-istorici, suntem uimiţi de relatările despre fenomene aproape incredibile.

Şi în cazul nostru, urmând tonalitatea acestei mici cărţi, vom recurge la Vechea înţelepciune, cea care ne învaţă că oamenii – cel puţin unii – păstrează din timpuri imemoriale Arta Magică de a insufla în statui Spirite Elementale, în general foarte puternice, pe care un Mag sau un mare

Artist (care este un fel de Mag) le-a închis în marmură sau în bronz, programându-le să-i asiste pe cei care imploră imaginea respectivă. Pentru aceasta recurg la *forme mentale,* care nu trebuie confundate cu Elementalii, deoarece sunt creaţiile minţii umane, dar servesc pentru a da direcţie şi sens de acţiune Elementarului implicat în proces.

Spiritele Statuilor nu sunt întotdeauna benefice. În unele cazuri, fie prin voinţa intenţionată a celor care le-au încărcat, fie prin simpla manipulare nepermisă, se produce o rebeliune în obiecte (să fie oare cea care l-a afectat pe Lordul Carnavon când s-a descoperit mormântul lui Tutankhamon?) care activează forţe psihice necunoscute secolului nostru, precipitându-se nenorociri asupra oamenilor şi asupra a ceea ce iubesc.

Aceia dintre noi care frecventăm laboratoarele din muzee ştim din experienţa proprie că vechile imagini, amulete, statuete nu sunt pe deplin inerte. Au o formă de viaţă proprie pe care este oportun să nu o contrazicem. De asemenea, ştim că despre această temă s-a fabulat şi inventat mult, până la extrem, o sală de muzeu ajungând să fie văzută ca un fel de cutie plină de surprize vrăjitoreşti. Nu există aşa ceva; noaptea sau ziua, cei care se apropie respectuos de vechile statui şi

amulete, tratându-le fără frică şi cu buna intenţie de a le conserva, nu au a se teme de nimic. Există inclusiv piese vechi care îţi demonstrează „recunoştinţa” lor prin valuri de parfum de trandafiri sau de tămâie care nu au aparent sursă fizică.

Cei vechi utilizau aliaje neobişnuite şi pietre rare, precum şi ceramica arsă până la anumită temperatură, aproape de carbonizare (în cele din urmă au fost mari experţi ceramiştii sumerieni şi babilonieni), pentru a fixa mai bine un Elemental puternic în statuile lor. Acesta este cazul aliajelor *imposibile* folosite de egipteni (numite de greci *electrum)* şi de civilizaţii vechi americane, cum sunt Mochica şi Chimu, numite de incaşi *tumbaga.* Piesele astfel confecţionate menţin Elementalul în stare activă timp de mai multe mii de ani.

De asemenea, *formele mentale* ale oamenilor, printr-un simplu entuziasm şi spirit de sacrificiu, ajung să încarce steaguri şi drapele, scuturi heraldice şi logotipuri, care dobândesc o formă de viaţă proprie, primesc şi absorb încărcături psihologice, dar care, în egală măsură, o dăruiesc generos când este necesar. Însă forma mentală nu e de ajuns, fiind prea efemeră. Ea atrage un Elemental şi între cei doi se configurează un *mecanism* eficace care acţionează asupra

conştientului şi subconştientului uman. Inclusiv ceea ce actualii psihologi numesc *inconştient colectiv* este puternic afectat de imaginile încărcate sau de simple reproduceri ale lor.

Aceasta explică de ce, în ciuda pierderii războaielor şi a faptului că nu se bucură de aprobarea conştientă universală, se vând o mie de zvastici hitleriste pentru fiecare steag englez sau nord-american şi o mie de busturi ale lui Napoleon, mai ales cele care evocă Waterloo, pentru fiecare statuie a lui Wellington.

Locuitorii statuilor, încărcăturile steagurilor şi drapelelor se pot transfera în altele, dar aceasta este o temă prea amplă şi periculoasă pentru a fi tratată într-o carte cu difuzare publică, aşa cum pretinde să fie aceasta. Ajung cele deja spuse.

Capitolul IX
ELEMENTALII ŞI SPIRITISMUL

Când Platon a fost întrebat dacă spiritele care le apar drumeţilor la răscrucile de drumuri sunt superioare şi benefice, el a răspuns că nu, deoarece niciun Suflet uman care şi-a părăsit corpul şi a avut calităţi elevate n-ar rătăci prin lumea aceasta, în căutarea senzaţiilor pământeşti pe care, după moarte, ar fi trebuit să le fi depăşit. Este evident că faimosul Iniţiat nu se referea la Spiritele Naturii. Dar pot oare Spiritele dezîncarnate ale oamenilor să se întrupeze în unele situaţii şi să-i concureze, ca înfăţişare, pe Elementali?

Vom încerca să răspundem la această întrebare.

Am vorbit despre planurile de vibraţie din Universul nostru. Omul are, în fiecare din aceste planuri, o posibilitate de conştiinţă care, în cazul celor patru inferioare, s-a plăsmuit deja, constituind adevărate corpuri, care, împreună cu subcorpurile lor, îşi asumărolul unor ţesuturi, aparate şi organe din diferite dimensiuni şi funcţionează ca un întreg cu o mare complexitate şi chiar perfecţiune. Când Sufletul se retrage din acest întreg, începând cu corpul inferior, cel fizic,

şi spunem că un om moare, corpurile respective tind să se descompună, revenind la materia amorfa lipsită de structuri – să le numim *magnetice* – care le reţineau sub diferite forme, relaţionându-le şi ordonându-le. Robotul biologic se transformă într-un fel de *reziduu* care se descompune şi ale cărui componente simple, reînnoite, vor servi pentru formarea altor structuri vii în viitor, urmând legea Naturii descoperită de Lavoisier, potrivit căreia „nimic nu se pierde, totul se transformă”. Acest fenomen de reconversie este evident în cazul corpului fizic, deoarece oricine poate observa cum se degradează şi cum elementele chimice care anterior se menţineau în relaţii echilibrate tind să se desprindă fiecare după propria natură, odată cu inevitabila distrugere a unui corp lipsit deja de utilitate pentru Suflet, pentru că s-a pierdut factorul vital ce se reflecta într-un ecosistem termodinamic.

Acelaşi lucru se întâmplă, la moartea omului, cu corpurile sale superioare psihologice, cu toate că fenomenul nu poate fi observat atât de uşor, deoarece se desfăşoară în planuri subtile, la care marea majoritate a muritorilor nu are acces. Aceasta se petrece însă doar atunci când o impun legile Naturii, indiferent dacă fenomenul este perceput de mulţi, de puţini sau de nimeni. Un fier

care vine în contact cu apa se va oxida inexorabil, chiar dacă îl ascundem într-o cutie şi îl îngropăm foarte adânc.

Corpurile care se descompun, asemenea resturilor unei case în ruină care foloseşte, ocazional, drept adăpost animalelor sălbatice, nu ajung întotdeauna, în mod normal, la distrugere completă. În unele cazuri, această *carcasă,* pe care eminenta esoteristă H.P. Blavatsky o numeşte *Elementar,* reuşeşte să se conserve aproape integral, fie datorită circumstanţelor care o însoţesc, fie din cauza unor variaţii intime în procesul de descompunere, aşa cum se întâmplă cu mai mult sau mai puţin faimoasele cadavre intacte.

Aceste *cadavre psihice* se menţin, pentru un timp, practic întregi, având trăsături asemănătoare celor pe care le aveau când erau, efectiv, vehiculele unui Suflet uman. Şi din Sufletul care le locuia se păstrează aparenţa şi caracteristicile, amintiri şi modalităţi. Ele sunt acelea care de obicei *coboară* către mediumuri în şedinţele spiritiste. Oricine a asistat vreodată la aceste şedinţe frecventate de unele persoane, în general, credincioase şi cu inimă bună (care doar încearcă să ia contact cu morţii lor dragi prin intermediul uneia sau mai multor persoane

deosebit de sensibile, ajutate şi de o ambianţă adecvată, de cuvinte şi muzică potrivite şi de magnetismul produs prin unirea mâinilor celor care asistă sau de sprijinirea lor în acelaşi mod, pe o masă, sau pe braţele unui fotoliu) a putut observa faptul că acele cuvinte scrise sau pronunţate de medium sunt de obicei întretăiate şi nu de puţine ori pline de *interferenţe* şi de întreruperi.

Pot fi menţionate totodată şi alte două posibilităţi.

Cea dintâi, mai puţin obişnuită, este că Sufletul uman, fie din cauza faptului că s-a dezîncarnat de puţin timp şi mai este încă excesiv de legat de cei pe care i-a lăsat în lumea aceasta, fie pentru că propria-i natură, puţin spirituală, îl reţine mult timp în planuri psihice, se foloseşte din nou de rămăşiţele vehiculelor sale inferioare şi de încărcătura magnetico-psihică a celor prezenţi, pentru a se manifesta prin medium. Vrem să subliniem că aceste practici nu avantajează cu nimic Sufletul dezîncarnat, deoarece îl întorc din mersul său ascendent şi-i împiedică *odihna* meritată în planul superior, *Cerul* sau *Devachanul,* care îi corespunde prin propria natură şi în funcţie de rezultatele karmice acumulate.

Cea de a doua posibilitate, mai frecventă, este

ca acel Elementar sau *carcasă,* atras de cercul spiritist, să fie locuit de un Elemental, un tip de Geniu mai mult sau mai puţin glumeţ care, precum o oglindă, reflectă imaginile care i se proiectează. Acesta este cazul în care Elementalii intră în contact cu oamenii prin intermediul practicilor de spiritism sau de vrăjitorie şi, fie singuri, fie cu ajutorul unor tovarăşi de petrecere, umplu de spaimă persoanele prin zgomote, lumini şi chiar mişcări teribile ale pieselor grele de mobilier. Există fenomene de excepţie care devin incontrolabile pentru adunarea credulă care le-a provocat. În aceste cazuri, lucrul cel mai practic care poate fi făcut este să se aprindă cât mai multe lumini cu putinţă, să se deschidă uşi şi ferestre ca să circule aerul şi fiecare să se întoarcă acasă la el cu o lecţie bine învăţată şi fără a se mai juca de-a ucenicii vrăjitori, deoarece nu este exclus să se producă accidente periculoase, însoţite de tulburări psihice – mai ales la acela care activează ca medium – şi care sunt de obicei ireversibile din cauza unor daune reale aduse sistemului nervos.

Se cuvine să ne întrebăm dacă, lăsând de o parte periculoasele practici spiritiste, spiritele oamenilor dezîncarnaţi pot vreodată lua contact în vreun fel cu fiinţele lor iubite care încă se mai află

în această dimensiune.

Răspunsul este afirmativ. Da, se poate, dar este foarte neobişnuit ca cei dezîncarnaţi să *coboare* către cei încarnaţi şi este mai uşor ca Sufletele persoanelor vii să se înalţe, prin rugăciuni şi meditaţii, deasupra cerinţelor lor inferioare, reuşind să-i contacteze telepatic pe cei din lumea de dincolo. Astfel se proceda în templele vechilor Religii Misterice, iar astăzi, deşi într-un mod mult mai restrâns, unele persoane acţionează la fel, fie pentru că au fost instruite, fie pentru că intuiesc realităţi oculte.

Vechile Pitonise, protejate de oştirile de Elementali sau de îngeri Păzitori, realizau acest fenomen în locuri speciale de pe Pământ şi sub îndrumarea unui Sacerdot Iniţiat în Mistere. Pendulul orologiului Istoriei a alungat însă toate acestea şi încă nu a sunat ora reîntoarcerii lor, deşi ea este tot mai aproape, iar interesul milioanelor de persoane pentru aceste teme esoterice o prevesteşte.

EPILOG

Ca toate lucrurile manifestate şi micul nostru manual a ajuns la sfârşit. Autorul, de multe ori, a stat în cumpănă între o dezvoltare mult mai amplă

a anumitor subiecte şi tăcerea totală care l-ar fi făcut pe cititor să nu le observe. S-a căutat însă, cu unele excepţii, o medie justă care să-i permită aceluia care ar avea răbdare să citească şi să reflecteze asupra celor citite, un acces neobişnuit pentru cunoaşterea actuală asupra Spiritelor Naturii sau Elementalilor. Şi nu ne referim la descrierile lor folclorice, dintre care cele mai multe sunt foarte bune, ci la ceea ce Elementalii sunt cu adevărat, dincolo de obiceiuri şi de optica specifică fiecărui popor; temerile şi credinţele oarbe dau în general o imagine deformată a realităţii.

Ca filosof acropolitan, cel care a scris despre această temă nu a vrut să o prezinte în mod izolat, ci ca pe o parte dintr-o cosmoviziune pierdută, mult mai naturală şi mai decontaminată decât cea aflată, actualmente, în vogă. Aşa cum arheologului îi este dificil să imagineze forma corectă a unui vas, având în mâini numai un fragment foarte mic, cel interesat de temele esoterice nu va obţine o înţelegere solidă dacă se bazează numai pe una dintre particularităţile care îl interesează momentan.

Oricât de surprinzător ar suna acum aceste cuvinte, pentru a înţelege Viaţa în oricare dintre manifestările sale, fie fizice, fie metafizice, trebuie

să ne angajăm, să revizuim şi să clarificăm cu grijă întreaga noastră scară de valori şi să avem puterea de a afirma temeinic ceea ce credem a fi valoros şi adevărat, precum şi de a lua atitudine împotriva a ceea ce judecata noastră ne semnalează ca lipsit de valabilitate.

Jumătăţile de măsură şi neglijenţa nu constituie media justă, nici imparţialitatea, nici justeţea, nici bunătatea… şi cu atât mai puţin Adevărul. Atitudinile extremiste nu sunt bune, dar nici mediocritatea nu este bună. Adevărul se află în altă parte. Într-un loc minunat la care se ajunge prin efortul neegoist, printr-o naturaleţe lipsită de fanatism, printr-o mistică fără sectarism şi cu o spiritualitate tenace şi răbdătoare.

Este nevoie de studiu şi de multă muncă.

Este nevoie de reînnoirea valorilor şi a curajului în vieţile noastre, în sensul de a îndrăzni cu adevărat să ridicăm vălurile grele care păzesc secretele. Dar amintiţi-vă de mitul iniţiatic despre Cutia Pandorei: cel care nu este pregătit şi suficient de purificat, cel care este mânat numai de curiozitate şi de setea de putere, să nu îndrăznească şi să nu cunoască, pentru că nu va putea, apoi, să tacă.

Actuala Omenire are nevoie în primul rând de puţină spiritualitate sănătoasă, de linişte

sufletească, dând mai puţină importanţă corpului şi pasiunilor sale. Astăzi există însă mulţi care vorbesc despre porumb şi despre grâu, uitând de mirt şi de tămâie. Trebuie să-i ajutăm să recupereze echilibrul pierdut pentru ca mersul către viitor să nu mai fie umbrit de nori negri de rău augur.

Cuprins

Cuvânt înainte…
Prolog…
Capitolul i…
Megacosmosul…
Cosmosul…
Microcosmosul…
Capitolul îi…
Universul ca fiinţă vie…
Planuri de vibraţie din univers…
Capitolul iii…
Ce sunt elementele…
Ce sunt elementalii…
Care este vechimea consemnată a elementalilor…
Capitolul iv…
Cum arată elementalii: *formele şi manifestările lor*…
Elementalii pământului:
gnomi, zâne şi pitici…
Elementalii apei:
sirene, nereide, ondine, nimfe…
Elementalii aerului:
silfi şi elfi…
Elementalii focului:
salamandrele…

Alte varietăţi de elementali…
Capitolul v…
Cum trăiesc elementalii?
Supravieţuire, societate şi religie…
Supravieţuire şi forme de reproducere…
Societate şi religie, sisteme de guvernare…
Capitolul vi…
Relaţii între elementali şi oameni…
Contacte sporadice cu elementalii…
Condiţii favorabile pentru vederea unui elemental…
Capitolul vii…
Relaţii între elementali şi fenomenele naturale…
Îngerul păzitor…
Puterea stranie a nodurilor…
Elementalii sunt extratereştri?…
Capitolul viii…
Spiritele naturii şi celelalte spirite…
Există cu adevărat evoluţie?…
Linia de evoluţie devică sau elementală…
Locuitorii statuilor…
Capitolul ix…
Elementalii şi spiritismul…
Epilog…

Scrierea acestei cărţi a început în luna august a anului 1982 şi s-a finalizat la data de 25 ianuarie a anului 1984, în chilia nr. 35 a mănăstirii benedictine din *Valle de los Caidos,* Spania.

Editura Noua Acropolă

AU APĂRUT:
1. J.A. Livraga Rizzi: Ankor, Discipolul
2. H.P. Blavatsky: Glasul Liniştii
3. D. Steinberg Guzmân: Eroul Cotidian

ÎN PREGĂTIRE:
1. Manual de Arheologie:
Calendarul Aztec
2. D. Steinberg Guzmân: Jocurile Mayei
3. H.P. Blavatsky:
Scrieri Alese
4. J.A. Livraga Rizzi: Teba

Coperta IV

„Dar Elementalii, cum sunt cei mici şi slabi care por intra în legătură cu oamenii, se întâlnesc la tot pasul în paginile cărţilor vechi. Din Sumer până în Egipt şi din China până la culturile Americii şi ale Africii Negre – puţin cunoscute nouă – trecând prin Polinezia şi culturile locuitorilor din zonele apropiate de Pol, ajungând apoi până în secolele care au precedat civilizaţia actuală a Europei, Spiritele Naturii au un rol însemnat în acele forme de viaţă mai puţin contaminate şi mai naturale.

Istoria Omenirii este plină de relatări despre Genii, Gnomi, Ondine, Elfi şi despre întreaga gamă de Elementaţi, astfel încât, fără ei, nici dezvoltarea, nici istorisirea acesteia n-ar mai fi aceeaşi, fapt confirmat începând cu Mitul despre Enkidu şi Ghilgameş, trecând prin Odiseea homerică. Saga despre Arthur şi Merlin, până la aceea care a învăţat-o pe Isidora Duncan să danseze şi care a inspirat cristalele lui Galle.

Până nu toarte demult, reprezentările lor împodobeau provele corăbiilor şi mai au încă sute de statui în întreaga lume, fie în parcuri, fie pe stâncile de la ţărmul mării.

Bunicile le spuneau nepoţeilor poveşti

fermecătoare despre Spiritele Naturii în care personajele erau ondine, gnomi, zâne, elfi şi se descriau caracteristici ale formei şi vieţii lor, minuni şi apariţii”.

Jorge Angel Livraga Rizzi,

„Spiritele Elementale ale Naturii”.

„Dar Elementalii, cum sunt cei mici și slabi care pot intra în legătură cu oamenii, se întâlnesc la tot pasul în paginile cărților vechi. Din Sumer până în Egipt și din China până la culturile Americii și ale Africii Negre - puțin cunoscute nouă - trecând prin Polinezia și culturile locuitorilor din zonele apropiate de Pol, ajungând apoi până în secolele care au precedat civilizația actuală a Europei, Spiritele Naturii au un rol însemnat în acele forme de viață mai puțin contaminate și mai naturale.

Istoria Omenirii este plină de relatări despre Genii, Gnomi, Ondine, Elfi și despre întreaga gamă de Elementali, astfel încât, fără ei, nici dezvoltarea, nici istorisirea acesteia n-ar mai fi aceeași, fapt confirmat începând cu Mitul despre Enkidu și Ghilgameș, trecând prin Odiseea homerică, Saga despre Arthur și Merlin, până la aceea care a învățat-o pe Isidora Duncan să danseze și care a inspirat cristalele lui Gallé.

Până nu foarte demult, reprezentările lor împodobeau provele corăbiilor și mai au încă sute de statui în întreaga lume, fie în parcuri, fie pe stâncile de la țărmul mării.

Bunicile le spuneau nepoților povești fermecătoare despre Spiritele Naturii în care personajele erau ondine, gnomi, zâne, elfi și se descriau caracteristici ale formei și vieții lor, minuni și apariții. "

Jorge Angel Livraga Rizzi,
„Spiritele Elementale ale Naturii"

EDITURA NOUA ACROPOLĂ
www.noua-acropola.ro

ISBN 973-85364-4-8
9789738536449